Súd:	Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka:	B1-25C/163/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1112229329
Dátum vydania rozhodnutia:	18. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Martina Líšková
ECLI:	ECLI:SK:MSBA4:2024:1112229329.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV, sudkyňou JUDr. Martinou Líškovou, v spore žalobcu: Q.. Q. C., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom Na T. XX/D, XXX XX A., J.. Tomášek & partners , s. r. o. so sídlom Rožňavská 2, 821 01 Bratislava, IČO: 36 858 811, obaja zastúpení JUDr. Danielom Gajdošom, advokátom, Strážnická 2, 811 08 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, a Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom, Rožňavská 2, 821 01 Bratislava - mestská časť Ružinov, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, Štúrova 2, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 00 166 481, o zaplatenie 383.243,00 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi v I. rade náhradu škody vo forme nemajetkovej ujmy v sume 17.000,00 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi v II. rade náhradu škody vo forme ušlého zisku v sume 80.243,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 80.243,00 eur od 10.09.2012 do zaplatenia, a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Vo zvyšku žalobu z a m i e t a .

IV. Žalobcom v I. a II. rade p r i z n á v a nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou zo dňa 10.09.2012, doručenou Okresnému súdu Bratislava I dňa 10.09.2012 (od 01.06.2023 Mestský súd Bratislava IV), v znení jej doplnenia (odstránenia vady v označení žalovaného) zo dňa 04.09.2015, doručenou Okresnému súdu Bratislava I dňa 07.09.2015 (č. l. 310 - 311), sa žalobcovia v I. a II. rade domáhali od žalovaného zaplatenia sumy 383.243,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 383.243,00 eur od 10.09.2012 do zaplatenia, a to zaplatenia žalobcovi v I. rade náhrady škody vo forme nemajetkovej ujmy v sume 303.000,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 303.000,00 eur od 10.09.2012 do zaplatenia a zaplatenia žalobcovi v II. rade náhrady škody vo forme ušlého zisku v sume 80.243,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 80.243,00 eur od 10.09.2012 do zaplatenia, a náhrady trov konania, z titulu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom orgánmi činnými v trestnom konaní, ktoré voči nim od 28.11.2008 vykonávali viaceré úkony trestného konania, na základe ktorých im bola obmedzená osobná sloboda, podnikateľská činnosť, bol im odňatý súkromný majetok a počítačové údaje tvoriace predmet advokátskeho tajomstva. Uznesením prokurátora z 30.04.2010 a 16.06.2011 bolo trestné stíhanie vo veci zastavené, pretože stíhaný skutok nebol trestným činom a nebol ani daný

dôvod na postúpenie veci inému orgánu. Podľa žalobcov v I. a II. rade už samotné začatie trestného stíhania vo veci je spôsobilé negatívne sa prejaviť v osobnej a majetkovej sfére dotknutej osoby, a to jednak tým, že sa o začatí trestného stíhania vo veci dozvie nielen dotknutá osoba, ale aj užšia či širšia verejnosť, vrátane potenciálnych klientov advokátskej kancelárie. V prípade žalobcu v I. rade nastali oba druhy negatívnych následkov, pričom žalobca v I. rade sa o začatí trestného stíhania dozvedel práve v súvislosti s vykonávaním úkonov, ktorými bolo zasiahnuté do jeho súkromia a následne došlo k obmedzeniu jeho osobnej slobody. Dôsledky úkonov trestného konania dopadli aj na žalobcu v II. rade, ktorému spôsobili majetkovú škodu. Aj keď nedošlo k formálnemu vzneseniu obvinenia voči žalobcovi v I. rade, z materiálneho hľadiska bolo tento žalobca v pozícii "obvineného", keďže s ním bolo reálne konané ako s osobou, ktorá sa mala dopustiť trestnej činnosti a boli obmedzované jeho práva, avšak bez možnosti uplatňovať opravné prostriedky. Nevznesenie obvinenia tak v prípade žalobcu v I. rade malo za následok upretie procesných práv, pričom voči nemu všetky úkony trestného konania boli vykonávané. Nebyť trestného stíhania vo veci, žalobca v I. rade by nebol nútený strpieť, resp. podrobiť sa jednotlivým trestno-právnym úkonom, ktoré zasiahli do jeho základných práv a slobôd, garantovaných ústavným poriadkom Slovenskej republiky. Princíp, že na roveň nezákonného rozhodnutia sa kladie aj zastavenie trestného stíhania, či oslobodenie spod obžaloby pričom bol judikatúrou vyslovený práve v reakcii na špecifiká trestného konania, v ktorom sa na rozdiel od civilného konania, nezákonnosť nereparuje vždy zrušením rozhodnutia, ale častejšie odlišným procesným inštitútom - zastavením trestného stíhania alebo oslobodením spod obžaloby. Ďalším špecifikom trestného konania je, že k zásahu do práv a slobôd subjektu konania dochádza v prípravnom štádiu, počas trestného konania, na rozdiel od civilného súdneho konania, kedy až na výnimky dochádza k zásahu do práv až právoplatnosťou rozhodnutia. V prípade zastavenia trestného stíhania, či oslobodenia spod obžaloby má obvinený/obžalovaný nárok na náhradu škody, vrátane nemajetkovej ujmy, ktorá mu v takomto trestnom konaní vznikla v dôsledku zásahu do jeho práv. Takéto zásady odškodňovania neboli zvolené svojvoľne, ale je za nimi logická úvaha, že ak sa spoločnosť rozhodla zasiahnuť do práv fyzickej osoby úkonmi trestného konania, ktorým sa subjekt musí podriadiť, a nakoniec sa ukázalo, že tento zásah nebol potrebný, pretože chýbal jeho materiálny základ - protiprávne konanie s intenzitou spáchania zakladajúcou trestnoprávnu zodpovednosť, mala by spoločnosť vykonať všetko preto, aby bol zásah do práv dotknutej osoby reparovaný, a pokiaľ je to možné, odškodnený v peniazoch.

2. V predmetnom súdnom spore bol vydaný Rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 25C/163/2012-382 zo dňa 18.03.2016, ktorým súd prvej inštancie vrátil žalobcovi v I. rade preddavky na trovy konania vo výške 15.150,- eur (I. výrok enunciátu rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému nebolo podané odvolanie a nadobudol právoplatnosť dňa 28.05.2016), vrátil žalobcovi v II. rade preddavky na trovy konania vo výške 4.012,15 eur (II. výrok enunciátu rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému nebolo podané odvolanie a nadobudol právoplatnosť dňa 28.05.2016), žalobný návrh vo veci samej zamietol (III. výrok enunciátu rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému podali odvolanie žalobcovia v I. a II. rade) a nepriznal žalovanému náhradu trov konania (IV. výrok enunciátu rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému podali odvolanie žalobcovia v I. a II. rade, ako výroku súvisiacemu s odvolaním napadnutím III. výrokom enunciátu rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby). Podľa okresného súdu, aj keď žalobcovia v I. a II. rade Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 96/2010 z 03.02.2011 preukázali nezákonné konanie a rozhodovanie Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR vo forme Príkazu z 09.03.2009 ohľadne zaistenia majetku po prehliadke priestorov advokátskej kancelárie, ktoré bolo zrušené, konštatoval, že za nezákonné nemôžu byť považované uznesenia orgánov činných v trestnom konaní o začatí trestného stíhania vo veci z 20.11.2008 a 20.01.2009 a že za nesprávny úradný postup nemožno považovať ani obmedzenie osobnej slobody žalobcu v I. rade, ku ktorému došlo dňa 10.03.2009 od 14:30 hod. do 12.03.2009 do 10:50 hod., lebo prešli tzv. "testom ústavnosti". Súčasne dospel okresný súd k záveru, že žalobcovia v I. a II. rade nepreukázali ani ďalšie dve podmienky pre úspešné uplatnenie nároku, a to vznik škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím, či nesprávnym úradným postupom. Voči žalobcovi v I. rade nebolo nikdy vznesené obvinenie, ani nebol väzobne stíhaný, a jeho zadržanie v cele predbežného zaistenia prebehlo v súlade s ústavou a trestným poriadkom, takže žaloba nemohla byť dôvodná.

3. O odvolaní žalobcov v I. a II. rade proti III. a IV. výrokom enunciátu Rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 25C/163/2012-382 zo dňa 18.03.2016 rozhodol Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Co/287/2016-413 zo dňa 25.10.2018 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (prvý výrok enunciátu rozsudku odvolacieho

súdu, proti ktorému podali dovolanie žalobcovia v I. a II. rade) a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% (druhý výrok enunciátu rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému podali dovolanie žalobcovia v I. a II. rade, ako výroku súvisiacemu s dovolaním napadnutým prvým výrokom enunciátu rozsudku odvolacieho súdu o potvrdení rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti). Aj keď, podľa odvolacieho súdu, za nezákonný možno považovať nielen príkaz Úradu špeciálnej prokuratúry z 09.03.2009, ktorý bol ústavným súdom zrušený, ale aj uznesenia orgánov činných v trestnom konaní z 28.11.2008 a 20.01.2009, avšak ak výsledky vykonaného dokazovania opodstatňujú záver, že žalobcovia v I. a II. rade nepreukázali okolnosti odôvodňujúce priznanie náhrady škody, ktorá by bola v príčinnej súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní, preto samotné konštatovanie porušenia ich základných práv v náleze ústavného súdu bolo dostatočným zadosťučinením v zmysle ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd sa stotožnil aj s postupom okresného súdu ohľadne posudzovania záverov znalca v znaleckom posudku predloženom žalobcami v I. a II. rade, na preukázanie škody v dôsledku protiprávneho konania orgánov činných v trestnom konaní v rokoch 2009 až 2012, keď na ne neprihliadol pre rôzne nedostatky, týkajúce sa konkrétnych ekonomických údajov vo vzťahu ku skutočnej škode i ušlému zisku, ktorý sa priznáva za spätné obdobie a nie do budúcnosti, ako správne uviedol okresný súd.

4. O dovolaní žalobcov v I. a II. rade proti Rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Co/287/2016-413 zo dňa 25.10.2018 rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Cdo/130/2020-489 zo dňa 21.10.2020, právoplatným dňa 10.12.2020, tak, že zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Dovolací súd v bodoch 7.1. až 22. odôvodnenia Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Cdo/130/2020-489 zo dňa 21.10.2020, právoplatného dňa 10.12.2020, s poukazom na čl. 19 ods. 1, 2, 3, čl. 35, čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky a ustanovenia § 3 ods. 2, § 5 ods. 1, § 7, § 9 ods. 1, § 17 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. uviedol, že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom treba hľadať nielen v čl. 46 ods. 3 ústavy, ale aj v čl. 1 ods. 1 ústavy, teda v princípoch materiálneho štátu. Štát musí niesť absolútnu objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov verejnej moci, ktorým zasiahli do základných práv jednotlivca. Štát totiž nemá slobodnú vôľu, ale je povinný prísne a bezvýhradne dodržiavať právo (teda nie iba zákon) v jeho ideálnej (škodu nespôsobujúcej) interpretácii a aplikácii. Nemôže sa zbaviť zodpovednosti za postup orgánov činných v trestnom konaní, pokiaľ sa ich postup ukáže ako postup chybný, zasahujúci do základných práv a slobôd. Nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo; ide o prísnu objektívnu a absolútnu zodpovednosť za výsledok, pri ktorej neprichádza od úvahy ani možnosť liberácie. Všeobecné súdy pri rozhodovaní preto nikdy nesmú zabúdať na ústavný pôvod a zakotvenie nárokov uplatňovaných podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je preto nevyhnuté v každom prípade dbať na to, aby fakticky nedošlo k vyprázdneniu dotknutého základného práva pri použití jeho zákonného vykonania. Inak povedané, aplikáciou citovaného zákona nesmie dôjsť, priamo alebo nepriamo, k obmedzeniu rozsahu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 3 ústavy, podľa ktorého je nevyhnuté kompenzovať všetku ujmu, ktorú by bolo možné namietať, a nie naopak nepriznať nič, tak, ako to urobili nižšie súdy, z ktorých závermi sa dovolací súd už prima facie nestotožňuje. Sudca sa musí vedieť aspoň elementárne vcítiť do pozície postihnutej osoby, hlavne za situácie, kedy má napraviť škody spôsobné orgánmi činnými v trestnom konaní alebo inými súdmi; musí zohľadniť, že inkriminované trestné konanie žalobcov úplne pohltilo a vyšli z neho po takmer dvoch rokoch s rozvráteným profesným, rodinným, spoločenským, ekonomickým a sociálnym životom. Pokiaľ to sudcovia nižších súdov v konaní bagatelizovali, ich postup sa javil ako postup bez citu pre elementárnu spravodlivosť a ochranu základných práv a slobôd. Ujmu, ktorú žalobcovia vo viere v spravodlivý justičný systém tvrdili a preukázali čo do základu, neprávnom znevažovali, či zľahčovali a naostatok neuznali. Také konanie nižších súdov treba považovať za obchádzanie zákona č. 514/2003 Z. z. i jeho účelu. Zákon č. 514/2003 Z. z. totiž zaväzuje štát absolútne a objektívne, takže je nevyhnuté, aby štát svojim pochybením vzniknuté škody (ujmy) nahradil v maximálnej možnej miere, najmä keď nižšie súdy existenciu nezákonného rozhodnutia (príkaz Úradu špeciálnej prokuratúry, ktorý bol ústavným súdom zrušený) a nesprávneho úradného postupu (pri zabavení a zaistení počítačového vybavenia) aprobovali; neuznali ho iba pri obmedzení osobnej slobody žalobcu v I. rade, čo je v priamom rozpore s ustanovením § 7 zákona č. 514/2003 Z. z. Škodu treba chápať ako ujmu na chránenom statku, ako je majetok, osoba alebo iný chránený záujem, pričom najvyššiu mieru ochrany požívajú ľudský život, integrita človeka, jeho ľudská dôstojnosť a sloboda. Ľudská dôstojnosť vylučuje, aby s človekom bolo zaobchádzané

ako s objektom, či predmetom; ide totiž o nedotknuteľnú hodnotu, ktorú nemožno obmedziť ústavne konformným spôsobom (čl. 19 ods. 1 ústavy). Každé trestné stíhanie a v ňom vykonané zásahy do uvedených chránených statkov, je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy, a to najmä v takom prípade, ak sa vo výsledku preukáže, že bolo od začiatku nezákonné; ide o zodpovednosť absolútne objektívnu a za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú fyzickej alebo právnickej osobe, ktoré sa museli podrobiť excesívnym úkonom orgánov činných v trestnom konaní. Zásadne platí princíp ochrany práv každého, kto bol poškodený alebo zasiahnutý nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánom verejnej moci, v tomto prípade orgánmi činnými v trestnom konaní, a že nemajetkovú ujmu predstavuje už samotný zásah týchto orgánov do práv fyzickej a právnickej osoby. Nemajetková ujma je teda škoda, u ktorej z povahy veci je vylúčená náhrada, ktorá by znamenala uvedenie do predošlého stavu; možno ju len kompenzovať, a preto jej náhrada alebo odčinenie má aspoň zmierniť nepriaznivé stavy vzniknuté škodlivým zásahom. Aj keď je trestné konanie postavené na zásade oficiality, ale to nezbavuje štát zodpovednosti za postup orgánov činných v trestnom konaní, ak sa ukáže, že sa mýlili a ich predpoklady, že bol spáchaný trestný čin, sa ukázali byť nesprávnymi. Ak má totiž občan povinnosť sa úkonom orgánov činných v trestnom konaní podrobiť, musí v podmienkach materiálneho právneho štátu existovať garancia, že sa mu dostane odškodnenia za ujmy, ktoré mu vznikli podrobením sa týmto úkonom trestného konania, pokiaľ sa preukáže, že trestný čin nespáchal. Pokiaľ by taká perspektíva neexistovala, nebolo by možné trvať na povinnosti jednotlivca, také obmedzenie v rámci trestného konania (a to aj vo veci) znášať; to by však viedlo k anarchii v spoločnosti. Orgány činné v trestnom konaní totiž veľmi často zneužívajú inštitút trestného stíhania vo veci (ktorý bol najskôr po r. 1990 zrušený, a potom opäť obnovený), lebo ním sa podozriví veľmi jednoduchým spôsobom zbavujú všetkých práv, ktoré im inak prislúchajú ako fyzickým a právnickým osobám v neverejnom a nekontradiktórnom prípravnom trestnom konaní (napr. len práva na obhajobu v celom jeho rozsahu, či na podávanie opravných prostriedkov a pod.). Preto aj keď trestné konanie predstavuje iba vzťah medzi páchateľom a štátom, nemožno však zároveň opomenúť, že pri existencii čo aj formálneho podozrenia sa uvedie do pohybu celé konanie pred orgánmi činnými v trestnom konaní a ako také zasiahne aj osobu podozrivú, ktorý sa, ak by nebola formálne obvinená, nemohla brániť týmto excesívnym procesným krokom (porov. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Šubinski v. Slovinsko z 18. januára 2007, sťažnosť č. 19611/04) tak, ako sa to stalo aj v tejto veci, keď žalobca v I. rade bol v cele predbežného zaistenia v čase od 10. marca 2009 o 14.30 hod. do 12. marca 2009 o 10.50 hod., zrejme pred zamýšľaným väzobným stíhaním. Odpoveď, že tento postup orgánov činných v trestnom konaní voči žalobcovi prešiel "testom ústavnosti" v konaní pred ústavným súdom, ako to uvádza okresný súd, je veľmi nesprávna, ale zároveň nie je pre toto náhradové konanie podstatná; rozhodujúci je totiž konečný výsledok trestného konania a ten ústavný súd vôbec neskúmal vzhľadom na predmet svojho konania. Podľa názoru dovolacieho súdu, preto najskôr treba zobrať do úvahy, že existencia nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní bola preukázaná, čo konštatoval aspoň krajský súd, takže potom treba zisťovať, či žalobcom skutočne ujma (ne)majetkového charakteru v dôsledku uvedeného postupu orgánov činných v trestnom konaní vznikla. V tomto ohľade si treba hneď uvedomiť, že vznik nemajetkovej ujmy zásahom orgánov činných v trestnom konaní voči osobe spravidla nemožno dokazovať (3 Cdo 137/2008), lebo ide o stav mysle tejto poškodenej osoby. Ide teda "len" o zistenie, či sú tu dané objektívne dôvody pre to, aby sa konkrétna osoba mohla cítiť poškodenou a jej tvrdenie, že nemajetková ujma vznikla samotným zásahom orgánov činných v trestnom konaní do základných práv a slobôd fyzickej a právnickej osoby. Povedané inými slovami, je potrebné zvážiť, či vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu by sa aj iná osoba v obdobnom postavení mohla cítiť dotknutá v zložkách tvoriacich vo svojom súhrne nemajetkovú sféru jednotlivca. Nemajetková ujma je vlastne ujmou morálnou. Ide teda o utrpenie na tých nehmotných hodnotách, ktoré sa dotýkajú morálnej integrity poškodenej osoby (patrí sem jej dôstojnosť, česť, dobrá povesť, ale aj iné hodnoty, ktoré sa spravidla premietajú vo vnútornom živote človeka - sloboda pohybu, podnikania a pod.). Dovolací súd znova zopakoval, že nemajetková ujma vznikla už samotným zásahom orgánov činných v trestnom konaní do základných práv a slobôd fyzickej osoby, ak preukáže, že tento zásah nebol v súlade s právom (vo výsledku). V ďalšom postupe potom uvedené hodnoty hrajú vždy dôležitú úlohu pri zvažovaní formy, či výšky zadosťučinenia, s dôrazom na závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých ku spôsobnej ujme došlo. Tými budú ale také okolnosti začatia trestného stíhania, prejavujúce sa napr. v zistení, že trestné stíhanie bolo proti poškodenému začaté zjavne bezdôvodne alebo dokonca s cieľom poškodiť ho, či znevážiť. Za situácie, kedy žalobca nie je schopný presne určiť a preukázať výšku škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, pričom však preukáže a odôvodní, že mu taká škoda vznikla, nemôžu súdy rozhodnúť, že mu preto škoda nebude vôbec nahradená, alebo

že medzi protiústavným konaním a vznikom škody nie je príčinná súvislosť. Súdy v takejto situácii určia výšku vzniknutej škody podľa spravodlivého uváženia jednotlivých okolností prípadu. Žiadne skutkové okolnosti, ktoré už odzneli, totiž nemožno následne, ex post, preukázať s absolútnou istotou. Vždy pôjde o otázku určitej miery pravdepodobnosti. Absolútna istota teda nie dôkazný štandard, ktorý je možné v súdnom konaní aplikovať, lebo by pri tom dôkazné bremeno prakticky nebolo možné uniesť. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je čl. 47 ods. 3 ústavy, podľa ktorého sú si všetky strany sporu v konaní rovné tak, aby každá zo strán mohla obhajovať svoju vec za podmienok, ktoré ju, z pohľadu konania ako celku, podstatným spôsobom neznevýhodňujú vzhľadom k protistrane. Cieľom zásady rovnosti je potom dosiahnutie "spravodlivej rovnováhy" medzi stranami sporu. Pod takto definovanú rovnosť strán sporu spadá nielen realizácia ich procesných oprávnení, ale aj otázky dôkazného bremena, ktoré je na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané, lebo v opačnom prípade nemožno konanie ako celok považovať za spravodlivé. Tento všeobecný princíp rovnosti strán bolo potom nutné premietnuť aj do činnosti nižších súdov pri dokazovaní škody (nemajetkovej ujmy) a jej výšky a príčinnej súvislosti medzi protiprávnosťou a vznikom škody. Nižšími súdmi uloženie nesplniteľného dôkazného bremena iba na žalobcov, ako jednu stranu civilného sporu, bolo zjavným porušením zásady rovnosti zbraní (čl. 6 CSP) (porov. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Metalco Bt. v. Maďarsko z 1. februára 2011, sťažnosť č. 34976/05, § 24.). Vyššie uvedený deformovaný prístup súdov k žalobcom sa prejavil aj pri hodnotení nimi predloženého znaleckého posudku na vyčíslenie škody u žalobcu v II. rade, keď tieto nesprávne celkom pominuli jeho závery, hoci tieto závery boli náležite odôvodnené a dalo sa k nim prihliadať. Aby súd mohol znalecký posudok zodpovedne hodnotiť, nesmie sa obmedziť len na jeho záver, ale musí vyvinúť snahu na poznanie a porozumenie, z ktorých zistení uvedených v posudku znalec vyhádzal, ako cestou k týmto zisteniam dospel a na základe akých úvah došiel k svoju záveru; prípadne vzniknuté rozpory s jeho názorom mali odstrániť výsluchom znalca na pojednávaní, či požiadať iného znalca o zodpovedanie rozhodných otázok, alebo zadať revízny znalecký posudok. Nárok na náhradu škody spočívajúci v ušlom zisku je vždy problematický, lebo sa veľmi zložito preukazuje a spravidla je treba znaleckého skúmania. Aby bolo možné nárok vyčísliť, je potrebné mať relevantné vzorky dát, závislé na priazni klientov, lebo tí mu spravidla neoznamujú, prečo si napríklad zvolili inú advokátsku kanceláriu na zastupovanie. Preto súvislosť poklesu tržieb s trestným stíhaním je jedným z podstatných znakov tohto nároku tak, ako to bolo uvedené v predloženom znaleckom posudku, preto ho súdy nemali bez ďalšieho odmietnuť, ale mali ho dôsledne preskúmať a vychádzať z neho. Zo všetkých zhora popísaných dôvodov dovolací súd uzavrel, že napadnutými rozhodnutiami nižších súdov bolo porušené právo žalobcov na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánov činných v trestnom konaní a ich nesprávnym postupom zakotvené v čl. 46 ods. 3 ústavy. K tomu došlo v prvom rade v dôsledku postupu nižších súdov, ktoré odmietli akúkoľvek náhradu za nezákonné rozhodnutie i nesprávny úradný postup pri protiústavnom obmedzení osobnej slobody žalobcu v I. rade, dokonca s cynickým konštatovaním, že "jeho zadržanie prebehlo v súlade s ústavou a trestným poriadkom", čím vlastne poskytli brutalite orgánov činných v trestnom konaní voči nemu plášť práva (porov. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Jalloh v. Nemecko z 11. júla 2006, sťažnosť č. 54810/00). Aj keď u tohto žalobcu nedošlo k formálnemu vzneseniu obvinenia, z materiálneho hľadiska bol v pozícii obvineného, keďže s ním bolo reálne konané ako s osobou, ktorá sa mala dopustiť trestnej činnosti a boli obmedzované jeho práva, avšak bez možnosti uplatňovať opravné prostriedky. V tomto prípade už len tvrdenie žalobcu o zásahu do jeho osobnostných práv bolo dôvodom pre priznanie finančného zadosťučinenia (nemajetkovej ujmy /porov. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Danev v. Bulharsko z 2. septembra 2010, sťažnosť č. 9411/05/). Súčasťou práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany (porov. rozhodnutia najvyššieho súdu pod sp. zn. 4 Cdo 125/2019, 5 Cdo 57/2019, či rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Higgins v. Francúzsko z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92). Dovolací súd tak prisvedčil námietkam žalobcov o nepreskúmateľnosti rozsudku krajského súdu, z ktorého nevyplýva riadne odôvodnená úvaha, prečo neprihliadol na čl. 5 ods. 5 dohovoru, výslovne uvedený v ich odvolaní ako aj na ďalšie okolnosti z neho vyplývajúce (napr. znalecký posudok), ktoré osvedčovali nároky žalobcov aj s poukazom na tam citovanú judikatúru nielen všeobecných súdov, ale aj ústavného súdu, či Európskeho súdu pre ľudské práva. Z tohto dôvodu nemohli obstáť úvahy odvolacieho súdu, preto dovolací súd jeho rozhodnutie zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

6. V ďalšom konaní o odvolaní žalobcov v I. a II. rade proti III. a IV. výrokom enunciátu Rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 25C/163/2012-382 zo dňa 18.03.2016 rozhodol Krajský súd v

Bratislave, ako súd odvolací, Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 16Co/84/2021-519 zo dňa 30.06.2022, právoplatným dňa 05.09.2022, tak, že zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie.

7. Odvolací súd v bodoch 17. až 23. odôvodnenia Uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 16Co/84/2021-519 zo dňa 30.06.2022, právoplatného dňa 05.09.2022, uviedol, že viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania opätovne preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie č. l. 382, súc viazaný záväzným právny názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP), prejednal odvolanie žalobcov v I. a II. rade bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie nové rozhodnutie. Pokiaľ ide o kasačnú záväznosť zrušovacieho rozhodnutia, v zmysle ktorej je súd nižšej inštancie povinný bezvýhradne sa podriadiť právnemu názoru súdu vyššej inštancie vyslovenému v zrušovacom rozhodnutí; odvolací súd dôvodil, že najvyšší súd judikoval, že pri kasačnom rozhodnutí neexistuje pre súd nižšej inštancie priestor na právny dialóg alebo úvahy o tom, či je záväzný právny názor správny, fundovaný alebo úplný (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 155/2011). V uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.3.2016, sp. zn. 3 Cdo 12/2016, zverejneného v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. 76/2016, je expressis verbis judikované, že "požiadavky na reflektovanie právneho názoru najvyššieho súdu zaujaté v tej istej právnej veci a vyjadrené v jeho zrušujúcom rozhodnutí sú pri následnom rozhodovaní odvolacieho súdu výrazne prísnejšie, než v prípade precedenčnej (judikatórnej) záväznosti. Pre konanie po zrušení rozhodnutia dovolacím súdom platí bezvýnimočne zásada viazanosti a podriadenosti nižšieho súdu (odvolacieho alebo prvostupňového) právnym názorom vysloveným dovolacím súdom. Kasačná (inštančná) záväznosť môže byť reflektovaná len bezpodmienečným rešpektovaním rozhodnutia najvyššieho súdu." Vychádzajúc z vyššie uvedených zásad pre kasačnú (inštančnú) záväznosť, v konaní nasledujúcom po zrušujúcom rozhodnutí dovolacieho súdu nemá odvolací súd (ani súd prvej inštancie) v zmysle § 455 CSP (okrem výnimočných prípadov) žiadny priestor pre úvahy, či bude alebo nebude rešpektovať právny názor najvyššieho súdu. Hoci dvojinštančnosť konania nie je všeobecnou zásadou civilného sporového konania (je ústavnoprocesným princípom, ktorému musí byť podriadená aj organizačná sústava súdov so zákonom ustanovenou pôsobnosťou jednotlivých súdnych inštancií), v snahe o minimalizáciu možného pochybenia hodnotenia skutkových okolností a zisťovania skutkového stavu odvolacím súdom majúcim základ v záväznom kasačnom právnom názore dovolacieho súdu, keď následne dovolací súd je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení teda nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania [posúdenie, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces], a preto nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania by bola prípadná dovolacia námietka týkajúca sa nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktoré bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. vadu zmätočnosti v procesnom postupe odvolacieho súdu, pretože (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade odvolaciemu súdu a (ii) pokiaľ by odvolací súd nesprávne vyhodnotil niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Odvolací súd, vzhľadom na vyššie uvedené, dospel k záveru, že nerešpektovanie princípu dvojinštančnosti civilného sporového konania odvolacím súdom by v posudzovanej veci znamenalo znemožnenie realizácie procesných práv strán sporu, pretože by sa im odoprela možnosť prieskumu správnosti nových, poprípade z pohľadu súdu prvej inštancie dosiaľ bezvýznamných skutkových zistení (vo svetle záväzného právneho názoru dovolacieho súdu); a preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a písm. c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní uložil súdu prvej inštancie povinnosť riadiť sa vyššie uvedeným právnym názorom dovolacieho súdu, ktorým je v zmysle § 455 CSP viazaný; spor opätovne prejednať na pojednávaní, v medziach návrhov strán vykonať dokazovanie v súlade s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku o dokazovaní, následne na základe vykonaných dôkazov ustáliť skutkový stav potrebný pre svoje rozhodnutie, ktoré bude vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu preskúmateľné; a po opätovnom rozhodnutí sporu svoje závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci odôvodniť spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 CSP tak, by obsahovalo dostatok

dôvodov a ich uvedenie bolo zrozumiteľné. Zároveň odvolací súd uložil súdu prvej inštancie, aby v novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov (§ 396 ods. 3 CSP).

8. Vzhľadom na vyššie uvedený, pre súd prvého stupňa v ďalšom konaní, záväzný právny názor odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), predmetom sporu zostalo, po právoplatnosti Uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 16Co/84/2021-519 zo dňa 30.06.2022, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 05.09.2022, t. j. po 05.09.2022, zaplatenie 383.243,00 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (konkrétne náhrada škody vo forme nemajetkovej ujmy žalobcovi v I. rade v sume 303.000,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 303.000,00 eur od 10.09.2012 do zaplatenia a náhrada škody vo forme ušlého zisku žalobcovi v II. rade v sume 80.243,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 80.243,00 eur od 10.09.2012 do zaplatenia), o ktorom rozhodne súd prvej inštancie v zmysle záväzného právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v bodoch 17. až 23. odôvodnenia Uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 16Co/84/2021-519 zo dňa 30.06.2022, právoplatného dňa 05.09.2022 (§ 391 ods. 2 CSP), v nadväznosti na záväzný právny názor dovolacieho súdu vyslovený v bodoch 7.1. až 22. odôvodnenia Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Cdo/130/2020-489 zo dňa 21.10.2020, právoplatného dňa 10.12.2020 (§ 455 CSP).

9. Súd doplnil dokazovanie výpoveďou advokáta žalobcov v I. a II. rade, výpoveďou povereného zástupcu žalovaného a oboznámením sa s listinami tvoriacimi obsah súdneho spisu od Rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 25C/163/2012-382 zo dňa 18.03.2016, t. j. od č. l. 390 po č. l. 557. Dokazovanie listinami ich čítaním, čítaním ich častí alebo oznámením ich obsahu podľa § 204 CSP súd nevykonal, nakoľko všetky listiny boli stranám sporu, resp. advokátom strán sporu, v priebehu konania doručené a ich obsah nebol spochybnený.

10. Advokát žalobcov v I. a II. rade vo výpovedi na pojednávaní konanom dňa 06.06.2024 považoval za dôležitú skutočnosť, že vo veci rozhodoval dovolací súd, ktorý vyslovil záväzný právny názor, v ktorom vo vzťahu k nemajetkovej ujme jednoznačne skonštatoval, že ide o ujmu morálnu, utrpenie na nehmotných hodnotách, a táto vzniká už samotným zásahom orgánov činných v trestnom konaní do základných práv, ak sa preukáže, že tento zásah nebol v súlade s právom - vo výsledku. Nezákonnosť zásahu bola skonštatovaná tak rozhodnutiami prokurátora ako aj nálezom ústavného súdu. Aj samotný výsledok trestného konania, ktoré bolo zastavené bez vznesenia obvinenia, sa posudzuje ako nezákonný zásah. Vo vzťahu k materiálnej škode - ušlému zisku dovolací súd konštatoval, že nárok na náhradu škody zo svojej podstaty je problematický, vo vzťahu k ušlému zisku ide vždy o určitú domnienku, ktorá je vyvodená z predchádzajúcich udalostí. Dovolací súd uvádza, že takýto nárok nikdy nemožno preukázať s absolútnou istotou, ale súd musí konať tak, aby aplikáciou dôkazného bremena neukladal jednej zo strán neprimerané bremeno, čím by bola narušená spravodlivá rovnováha medzi stranami sporu. Dovolací súd konštatuje, že uložením nesplniteľného dôkazného bremena iba na žalobcov v I. a II. rade došlo k porušeniu rovnosti zbraní. Žalobca v II. rade predložil znalecký posudok, ktorým bol vyčíslený skutočne dosahovaný zisk pred neoprávneným zásahom, a následne vyčíslený očakávaný zisk, k akému by došlo pri zachovaní pravidelného behu udalostí. Sám dovolací súd konštatuje, že klienti advokátovi spravidla neoznamujú, prečo si zvolili inú advokátsku kanceláriu. Preukázateľne však k poklesu záujmu klientov o služby žalobcu v II. rade došlo, pričom neexistuje žiadna iná udalosť, ktorá by mohla byť príčinou takéhoto stavu. Jedinou udalosťou, ktorá prichádza do úvahy je tak nezákonný zásah zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ktoré odňali dátový nosič, obsahujúci celú agendu advokátskej kancelárie, aj keď podľa príkazu prokurátora mohli vyhotoviť iba kópie, a následne uložili znalcovi, aby vyhľadal, okrem iného, všetky súbory obsahujúce slovo Tomášek, čo je prakticky každý súbor vytvorený žalobcom v II. rade, keďže toto slovo obsahuje tak hlavička korešpondencie, ako aj podpisová časť. Klientela, ktorú v tom čase mal žalobca v II. rade, bola predstavovaná podnikateľmi s vysokými obratmi, ktorí sa pohybujú vo sfére, kde dochádza aj k využívaniu orgánov činných v trestnom konaní na obťažovanie konkurencie, a táto klientela je mimoriadne citlivá na situácie, keď sa jej dôverné údaje dostávajú do rúk orgánov činných v trestnom konaní. Nemôžme ani vychádzať z predpokladu, že orgány činné v trestnom konaní konajú vždy korektne, zákonne. A naopak, množstvo právoplatne odsúdených v nedávnej dobe potvrdzuje, že aj orgány, ktoré konali v tejto veci voči žalobcom v I. a II. rade, nielenže porušovali zákonnosť, ale doslova boli súčasťou zločineckých skupín a nemali zábrany na ich objednávku poškodzovať práva iných osôb. Táto skutočnosť bola síce rozsudkami potvrdená až v nedávnej dobe, ale všeobecne známa bola vždy. Zločinecké skupiny, pôsobiace v orgánoch činných v

trestnom konaní, pochopiteľne nebudú stíhať samé seba, najmä keď prítomnosťou zločineckej skupiny bola kontaminovaná aj samotná policajná inšpekcia, a jedným z členov zločineckej skupiny, dnes už odsúdených, bol aj samotný špeciálny prokurátor. Nemôžme sa potom čudovať, že ak sa žalobcovi v II. rade prihodí pracovný úraz, spočívajúci v nájazde orgánov činných v trestnom konaní na jeho kanceláriu a dôverné advokátske dáta, vyvolá to u jeho klientely zdesenie, a hľadajú si iného advokáta, ktorému sa takéto pracovné úrazy nestávajú. Prečo sa nestávajú iným advokátom, by bolo potrebné analyzovať v konkrétnostiach. Faktom však je, že žalobcovia v I. a II. rade žiadnu príčinu na zásah nedali, a tento bol zjavne bezdôvodný nielen formálne, ale aj materiálne. Nebyť tohto zásahu, žalobca v II. rade by dosahoval ušlý zisk rovnaký ako pred zásahom s tendenciou nárastu. Nedôvodnosť námietky pasívnej vecnej legitimácie, vznesenej žalovaným na pojednávaní dňa 06.06.2024, vo vzťahu k rozhodnutiu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, zo dňa 28.11.2008 pod sp. zn. ČVS: PPZ - 308BPK- B-2008 - uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci za prečin podplácania a zločin prijímania úplatkov, ďalej vo vzťahu k rozhodnutiu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, zo dňa 20.01.2009 pod sp. zn. ČVS: PPZ - 308BPK- B-2008 - uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci za obzvlášť závažný zločin skrátenie dane a poistného a za zločin podvodného úplatku, a vo vzťahu k zadržaniu žalobcu v I. rade, s poukazom na § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z., vyargumentoval advokát žalobcov v I. a II. rade tak, že pasívne legitimovaný nie je konkrétny štátny orgán, ale štát. Nesprávne označenie orgánu, konajúceho za štát, nie je vadou žaloby. V tejto súvislosti poukázal tiež na § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z. z., ktoré určuje, že ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov, a žiadosť o predbežné prerokovanie bola podaná viacerým orgánom, vo veci koná ten orgán, ktorý začal konať prvý. V tomto prípade došlo k pochybeniu tak vyšetrovateľa, ako aj prokurátora, keďže ústavný súd zrušil rozhodnutia ÚŠP GP. Advokát žalobcov v I. a II. rade nevidel dôvod na vyhovenie návrhu žalovaného na doplnenie dokazovania vykonaním kontrolného znaleckého posudku dôvodiac, že žalovaný mal možnosť predložiť vlastný súkromný znalecký posudok, pričom neboli skonštatované žiadne vady v znaleckom posudku predloženom žalobcami v I. a II. rade, ktoré by spôsobovali jeho nepoužiteľnosť v konaní. Žalovaný rozporuje iba závery znaleckého posudku, čo však nie je dôvod na kontrolný znalecký posudok. Ani Najvyšší súd Slovenskej republiky neskonštatoval žiadne vady v posudku, ale naopak poukazoval na tento posudok ako na relevantný dôkaz. V záverečnej reči advokát žalobcov v I. a II. rade, pridržiavajúc sa doterajších tvrdení a prednesov, žiadal žalobe vyhovieť a priznať žalobcom v I. a II. rade nárok na náhradu trov konania.

11. Poverený zástupca žalovaného na pojednávaní konanom dňa 06.06.2024 zotrval na doterajších písomných a ústnych vyjadreniach, pričom vo vzťahu k rozhodnutiu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, zo dňa 28.11.2008 pod sp. zn. ČVS: PPZ - 308BPK- B-2008 - uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci za prečin podplácania a zločin prijímania úplatkov, ďalej vo vzťahu k rozhodnutiu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, zo dňa 20.01.2009 pod sp. zn. ČVS: PPZ - 308BPK- B-2008 - uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci za obzvlášť závažný zločin skrátenie dane a poistného a za zločin podvodného úplatku, a vo vzťahu k zadržaniu žalobcu v I. rade, vzniesol námietku pasívnej vecnej legitimácie s poukazom na § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko pri týchto policajt nekonal na pokyn prokurátora. Vo vzťahu k príkazu na prehliadku priestorov, teda k samotnému príkazu na prehliadku iných priestorov a k samotnému príkazu na uchovanie a vydanie počítačových údajov, mal za to, že nebol preukázaný tak vznik škody, resp. ušlého zisku, ako ani nemajetkovej ujmy, a taktiež ani príčinná súvislosť vo vzťahu k tvrdenému ušlému zisku a nemajetkovej ujme. Vo vzťahu k žalobcami v I. a II. rade predloženému znaleckému posudku namietol hypotetickosť samotných podkladov, na ktorých bol hypotetický záver posudku vyslovený, rovnako ako určené rozhodné obdobie rokov 2009 - 2012 s tým, že znalec ekonomické údaje za rok 2011 a ďalej už nemal k dispozícii, a teda nepracoval s reálnymi číslami. Žalovaný mal ďalší návrh na doplnenie dokazovania vykonaním kontrolného znaleckého posudku, keďže vo vzťahu k znaleckému posudku predloženému žalobcami v I. a II. rade rozporoval nielen jeho hypotetické závery, ale predovšetkým jeho hypotetické podklady. V záverečnej reči poverený zástupca žalovaného, pridržiavajúc sa písomných a ústnych vyjadrení, navrhol žalobu vo vzťahu k ušlému zisku zamietnuť, a vo vzťahu k nemajetkovej ujme navrhol primerané rozhodnutie súdu. Vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania uviedol, že v prípade úspechu si žalovaný neuplatňuje náhradu trov konania.

12. Podľa 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov / účinný od 01.07.2016/ (ďalej len "CSP"), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté

predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti (konanie v predmetnej veci začalo dňa 10.09.2012 podaním žaloby na Okresnom súde Bratislava I).

13. Podľa 470 ods. 2 CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

14. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

15. Podľa § 455 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

16. Podľa čl. 19 ods. 1 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len "Ústava Slovenskej republiky"), každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

17. Podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

18. Podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

19. Podľa 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikať a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

20. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

21. Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

22. Podľa čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

23. Podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol publikovaný v Zbierke zákonov SR pod č. 209/1992 Zb. vo forme oznámenia Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR (ďalej len Dohovor) každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

24. Podľa § 3 ods. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu vydania nezákonného rozhodnutia /28.11.2008/, v čase nezákonného zadržania alebo iného pozbavenia osobnej slobody žalobcu v I. rade /10.03.2009 - 12.03.2009/ a v čase nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní /28.11.2008 - 28.06.2011/ (ďalej len "zákon č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase"), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci: a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, d) nesprávnym úradným postupom.

25. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

26. Podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru (§ 12 ods. 1 a 2 Trestného poriadku).

27. Podľa § 4 ods. 1 písm. e) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (§ 38 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

28. Podľa § 4 ods. 1 písm. k) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu orgán príslušný podľa písmen a) až j), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

29. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa odsekov 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť (§ 15) príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované.

30. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

31. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

32. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

33. Podľa § 7 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o zatknutí, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody má ten, na kom bolo vykonané, ak bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné alebo pri ňom došlo k nesprávnemu úradnému postupu.

34. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

35. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

36. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

37. Podľa § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, ak bola žiadosť podaná na neprílušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

38. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

39. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

40. Podľa § 442 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v rozhodnom čase, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

41. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

42. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

43. Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody.

44. Podľa § 17 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a pri uplatnení nároku na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku úhrady podľa odsekov 1 a 2.

45. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

46. Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

47. Podľa § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

48. Podľa údaju z web stránky Štatistického úradu Slovenskej republiky bola priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za kalendárny rok 2008 (t. j. za predchádzajúci kalendárny rok pozbavenia osobnej slobody žalobcu v I. rade, ktoré bolo od 10.03.2009 o 12:30 hod. do 12.03.2009 o cca 11:00 hod.) 723,00 eur. Jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za kalendárny rok 2008 je 24,10 eur (723,00 eur delené 30), a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody (3 dni pozbavenia osobnej slobody žalobcu v I. rade: 24,10 eur x 3 = 72,30 eur).

49. Podľa § 5 ods. 1 veta druhá a veta štvrtá zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilným trestnými činmi v znení účinnom ku dňu vydania nezákonného rozhodnutia /28.11.2008/, v čase nezákonného zadržania alebo iného pozbavenia osobnej slobody žalobcu v I. rade /10.03.2009 - 12.03.2009/ a v čase nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní /28.11.2008 - 28.06.2011/ (ďalej len "zákon č. 215/2006 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase"), ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy. Ak bola poškodenému spôsobená ujma na zdraví znásilnením alebo sexuálnym násilím, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy.

50. Podľa § 6 zákona č. 215/2006 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy.

51. Podľa § 333 ods. 1 (Podplácanie) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase spáchania skutku /začiatkom mesiaca október 2008 a naďalej, nakoľko v Uznesení vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 zo dňa 28.11.2008 je uvedený čas, kedy sa mal skutok stať: "začiatkom mesiaca október 2008 a naďalej"/ (ďalej len "Trestný zákon v znení účinnom v rozhodnom čase"), kto inému v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu priamo alebo cez sprostredkovateľa poskytne, ponúkne alebo sľúbi úplatok, alebo z tohto dôvodu poskytne, ponúkne alebo sľúbi úplatok inej osobe, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky.

52. Podľa § 333 ods. 2 písm. b) (Podplácanie) Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom čase, odňatím slobody na dva roky až päť rokov sa páchateľ potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 voči verejnému činiteľovi.

53. Podľa § 329 ods. 1 (Prijímanie úplatku) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase spáchania skutku /začiatkom mesiaca október 2008, nakoľko v Uznesení vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 zo dňa 28.11.2008 je uvedený čas, kedy sa mal skutok stať: "začiatkom mesiaca október 2008"/ (ďalej len "Trestný zákon v znení účinnom v rozhodnom čase"), kto v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu priamo alebo cez sprostredkovateľa pre seba alebo pre inú osobu prijme, žiada alebo si dá sľúbiť úplatok, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

54. Podľa § 329 ods. 2 (Prijímanie úplatku) Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom čase, odňatím slobody na päť rokov až dvanásť rokov sa páchateľ potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 ako verejný činiteľ.

55. Podľa § 276 ods. 1 (Skrátenie dane a poistného) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase spáchania skutku /poznámka: zrejme január 2009, nakoľko v Uznesení vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 zo dňa 20.01.2009 nie je vôbec uvedené, kedy sa mal skutok stať, ani "v presne nezistenom čase"/ (ďalej len "Trestný zákon v znení účinnom v rozhodnom čase"), kto v malom rozsahu skráti daň, poistné na sociálne poistenie, verejné zdravotné poistenie alebo príspevok na starobné dôchodkové sporenie, potrestá sa odňatím slobody na jeden rok až päť rokov.

56. Podľa § 276 ods. 4 (Skrátenie dane a poistného) Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom čase, odňatím slobody na sedem rokov až dvanásť rokov sa páchateľ potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 vo veľkom rozsahu.

57. Podľa § 227 ods. 1 (Podvodný úpadok) Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom čase, kto v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť pre seba alebo iného neoprávnený prospech spôsobí úpadok právnickej osoby, v ktorej je štatutárnym orgánom alebo prokuristom, tým, že majetok tejto právnickej osoby čo aj len sčasti použije a) na založenie inej právnickej osoby alebo b) na získanie jej majetkovej účasti v inej právnickej osobe, alebo kto tak koná v úmysle spôsobiť úpadok právnickej osoby, v ktorej je štatutárnym orgánom alebo prokuristom, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.

58. Podľa § 227 ods. 4 písm. a) (Podvodný úpadok) Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom čase, odňatím slobody na päť rokov až dvanásť rokov sa páchateľ potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním škodu veľkého rozsahu alebo ním získa pre seba alebo pre iného prospech veľkého rozsahu.

59. Podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom čase, príprava na zločin je konanie, ktoré spočíva v úmyselnom organizovaní zločinu, zadovažovaní alebo prispôsobovaní prostriedkov alebo nástrojov na jeho spáchanie, v spolčení, zhluknutí, návode, objednávaní alebo pomoci na taký zločin alebo v inom úmyselnom vytváraní podmienok na jeho spáchanie, ak nedošlo k pokusu ani dokonaniu zločinu.

60. Podľa § 13 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom čase, príprava na zločin je trestná podľa trestnej sadzby ustanovenej za zločin, ku ktorému smerovala.

61. Podľa § 121 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len "Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov"), príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

62. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

63. Podľa § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, splnením dlh zanikne.

64. Podľa § 559 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, dlh musí byť splnený riadne a včas.

65. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.
Týmto vykonávacím predpisom je Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov.

66. Podľa prechodného ustanovenia § 10c Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013 výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

67. Podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 31. januáru 2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

68. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, t. j. ku dňu 10.09.2012 (platná v období od 11.07.2012 do 07.05.2013) bola 0,75% (zdroj: www.nbs.sk) + zvýšená o 8 percentuálnych bodov v zmysle citovaného ustanovenia § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 31. januáru 2013 v nadväznosti na prechodné ustanovenie § 10c Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, predstavuje výšku úroku z omeškania 8,75% ročne.

69. Podľa § 186 ods. 1 CSP, skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy zverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné

akty Európskych spoločenstiev a právne záväzné akty Európskej únie, ktoré boli zverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie, sa nedokazujú.

70. Súd konštatuje, že v posudzovanej veci nebolo medzi stranami sporné, že:
- Uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 zo dňa 28.11.2008 (ďalej tiež "Uznesenie o začatí trestného stíhania 1"), bolo voči žalobcom v I. a II. rade začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1, 2 Trestného poriadku (ďalej len "TP") pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona (ďalej len "TZ") a za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 TZ (č. l. 27);
- Uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 zo dňa 20.01.2009 (ďalej tiež "Uznesenie o začatí trestného stíhania 2"), bolo voči žalobcom v I. a II. rade začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1, 2 TP za obzvlášť závažný zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 TZ v štádiu prípravy a za zločin podvodného úpadku podľa § 227 ods. 1, ods. 4 písm. a) TZ v štádiu prípravy (č. l. 28);
- Príkazom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č. I GO-V-681-1/2009-3 z 27.02.2009 (ďalej tiež "Príkaz na prehliadku iných priestorov") bola podľa § 101 ods. 1 TP nariadená prehliadka iných priestorov a pozemkov v advokátskej kancelárii žalobcu v I. rade a žalobcu v II. rade na Kukučínovej ul. č. 22 v Bratislave. O vykonaní prehliadky bola spísaná zápisnica ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 (č. l. 29 - 34);
- na základe Návrhu vyšetrovateľa PZ ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 z 09.03.2009 bolo Príkazom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č. VII/1 Gv 191/08-25 z 09.03.2009 (ďalej tiež "Príkaz na uchovanie a vydanie počítačových údajov") podľa § 90 ods. 1 písm. b) a e) TP nariadené žalobcovi v II. rade umožniť vyhotovenie a ponechanie si kópie počítačových údajov, vrátane prevádzkových údajov, ktoré boli uložené prostredníctvom počítačového systému a pamäťových médií a vydať takéto údaje na účely trestného konania. Súčasne vyhotovením kópie údajov bol podľa § 90 ods. 5 TP poverený vyšetrovateľ OBPK Bratislava ÚBPK PPZ za asistencie pracovníka oddelenia kriminálnych analýz, ktorý disponuje potrebnými odbornými znalosťami na vyhotovenie kópie údajov (č. l. 35 - 38);
- počas výkonu prehliadky iných priestorov a pozemkov, ktorá sa uskutočnila dňa 10.03.2009 v čase od 09:20 hod. do 12:25 hod., vykonávajúci policajti, odvolávajúc sa na oprávnenie dané im Príkazom na uchovanie a vydanie počítačových údajov a Príkazom na prehliadku iných priestorov, odňali žalobcovi v I. rade a žalobcovi v II. rade písomnosti a pevný disk z počítačového servera obsahujúci desiatky tisíc súborov s informáciami a údajmi získanými žalobcami v I. a II. rade za viac ako desať rokov výkonu advokácie, pričom žalobcovia v I. a II. rade upozornili na to, že na odňaté veci sa vzťahuje povinnosť mlčanlivosti žalobcov v I. a II. rade ako osôb vykonávajúcich advokáciu (č. l. 29, 31 - 32, 33 - 34, 37 - 38);
- dňa 10.03.2009 o 09:20 hod., t. j. v čase začatia vykonávania prehliadky iných priestorov bola obmedzená osobná sloboda žalobcu v I. rade; v čase o 12:30 hod. toho istého dňa bol žalobca v I. rade zadržaný ako osoba podozrivá zo spáchania niektorých skutkov uvedených v Uznesení o začatí trestného stíhania 1 a Uznesení o začatí trestného stíhania 2, a to z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b), c) TP. Žalobca v I. rade bol umiestnený do cely policajného zaistenia dňa 10.03.2009 o 15:00 hod. a bol zo zadržania prepustený dňa 12.03.2009 o 10:50 hod. (č. l. 31 -32, 33 - 34, 39 - 40, 41 - 42, 43, 44);
- Uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 zo dňa 23.03.2009 (ďalej tiež "Uznesenie o pribratí znalca") bol pribratý znalec z odboru Forenzná informatika - Kriminalistický a expertízny ústav PZ Bratislava, ktorému vyšetrovateľ, okrem iného, uložil vyhľadať na pevnom disku akékoľvek súbory, ktoré obsahujú textové reťaze a ich modifikované tvary "Tomášek, starosta, pozemok, kataster, zmenka, pohľadávka, vklad, záväzok, základné imanie, akcie, prevod, postúpenie, konkurz, likvidácia, rezervný fond, pôžička, úver" a vyhotoviť záložnú kópiu obsahu pevného disku (č. l. 45 - 47);
- Žalobcovia v I. a II. rade podali proti Uzneseniu o pribratí znalca v zákonnej lehote dňa 14.04.2009 sťažnosť, ktorú písomne doplnili podaní zo 17.04.2009, ku ktorému priložili stanovisko Slovenskej advokátskej komory k nelegálnosti rozhodnutí a postupov orgánov činných v trestnom konaní (č. l. 48 - 53);
- pribratý znalec vykonal dňa 16.04.2009 kópiu disku, ktorý bol dňa 10.03.2009 odňatý žalobcom v I. a II. rade (č. l. 54);
- písomným podaním z 20.04.2009 žalobcovia v I. a II. rade vyzvali pribratého znalca, aby bezodkladne upustil od skúmania pevného disku odňatého dňa 10.03.2009 považujúc tento postup za rozporný so

všeobecne záväznými právnymi predpismi a za zasahujúci do práv a právnom chránených záujmov žalobcov v I. a II. rade a tretích osôb - klientov advokátskych kancelárií žalobcov v I. a II. rade (č. l. 55 - 56);
- Uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č. VII/1 Gv 191/08-52 zo dňa 09.06.2009 boli prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR zamietnuté sťažnosti žalobcov v I. a II. rade proti Uzneseniu o pribratí znalca ako podané neoprávnenými osobami (č. l. 57);
- Uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 zo dňa 02.06.2009 (ďalej tiež "Uznesenie o vrátení veci 1") bolo rozhodnuté o vrátení vecí (poznámka: nešpecifikovaných vecí), ktoré boli odňaté dňa 10.03.2009 (č. l. 58);
- žalobcovia v I. a II. rade podali proti Uzneseniu o vrátení veci 1 v zákonnej lehote dňa 05.06.2009 sťažnosť z dôvodu, že ho považovali za zmätočné najmä pre absenciu určenia, ktoré veci sa majú vrátiť a ktorému subjektu, v jeho výroku (č. l. 59 - 60);
- Uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 zo dňa 09.07.2009 (ďalej tiež "Uznesenie o zrušení Uznesenia o vrátení veci 1") bolo vyhovené sťažnosti žalobcov v I. a II. rade proti Uzneseniu o vrátení veci 1 a napadnuté uznesenie zrušené (č. l. 61);
- Uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 zo dňa 13.10.2009 (ďalej tiež "Uznesenie o vrátení veci 2") bolo rozhodnuté o vrátení vecí odňatých dňa 10.03.2009, špecifikovaných vo výroku tohto uznesenia, žalobcovi v II. rade (č. l. 62);
- žalobcovia v I. a II. rade podali proti Uzneseniu o vrátení veci 2 v zákonnej lehote dňa 23.10.2009 sťažnosť z dôvodu, že toto uznesenie trpelo podstatnými vadami (č. l. 63 - 64);
- Uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č. VII/1 Gv 191/08-124 zo dňa 23.04.2010 vyhovel prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR sťažnosti žalobcov v I. a II. rade a Uznesenie o vrátení veci 2 zrušil a uložil vyšetrovateľovi, aby vo veci znovu konal a rozhodol (č. l. 65);
- Uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 (ďalej tiež "Uznesenie o vrátení veci 3") bolo rozhodnuté o vrátení vecí odňatých dňa 10.03.2009, špecifikovaných vo výroku tohto uznesenia, žalobcovi v I. rade (č. l. 66);
- dňa 23.06.2010 si žalobca v I. rade prevzal veci, ktoré boli odňaté počas prehliadky iných priestorov dňa 10.03.2009 (č. l. 67);
- dňa 12.03.2010 vyšetrovateľ OBPK Bratislava vo veci prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) TZ v bodoch 1., 2., 3. a zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 TZ v bodoch 4., 6. podľa § 215 ods. 1 písm. a) TP trestné stíhanie zastavil (č. l. 239);
- Uznesením prokurátora ÚŠP GP SR č. k. VII/1 Gv 191/08-125 zo dňa 30.04.2010, právoplatným dňa 18.05.2010, bolo zastavení trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. b) TP vo veci zločinu podvodného úpadku podľa § 227 ods. 1, ods. 4 písm. a) TZ v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 TZ (č. l. 239);
- Uznesením prokurátora ÚŠP GP SR č. k. VII/1 Gv 191/08-126 zo dňa 30.04.2010, právoplatným dňa 30.04.2010, bolo zastavení trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. b) TP vo veci zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 TZ (č. l. 239);
- Uznesením vyšetrovateľa OBPK Bratislava, ÚBPK PPZ, ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 zo dňa 25.11.2010 bolo opätovne začaté trestné stíhanie na tom skutkovom základe, ako je uvedené v tomto uznesení, na základe písomného Pokynu prokurátora ÚŠP GP SR č. k. VII/1 Gv 191/08-137 zo dňa 05.11.2010 podľa § 230 ods. 2 písm. a) TP (č. l. 239);
- Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 96/2010-53 zo dňa 03.02.2011 (ďalej tiež "Nález ÚS SR") rozhodol ústavný súd, že základné práva žalobcov v I. a II. rade, zaručené v čl. 19 ods. 3, čl. 20 ods. 1, čl. 22 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Prezídia PZ, ÚBPK, OBPK Bratislava v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 a Príkazom na uchovanie a vydanie počítačových údajov, porušené boli. Ústavný súd súčasne zrušil Príkaz na uchovanie a vydanie počítačových údajov a zakázal Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR v konaní vedenom pod sp. zn. VII/1 Gv 191/08 pokračovať v porušovaní základných práv žalobcov v I. a II. rade zaručených Ústavou SR a Listinou základných práv a slobôd a práva zaručeného Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vo zvyšnej časti sťažnosti žalobcov v I. a II. rade nevyhovel (č. l. 69 - 88);

- Uznesením prokurátora ÚŠP GP SR č. k. VII/1 Gv 191/08-171 zo dňa 16.06.2011, právoplatným dňa 28.06.2011, bolo zastavené trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. b) TP vo veci zločinu podvodného úpadku podľa § 227 ods. 1, ods. 4 písm. a) TZ v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 TZ (č. l. 239);
- Uznesením prokurátora ÚŠP GP SR č. k. VII/1 Gv 191/08-172 zo dňa 16.06.2011, právoplatným dňa 16.06.2011, bolo zastavené trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. a) TP vo veci zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 TZ (č. l. 239);
- na stanovenie výšky ušlého zisku žalobcu v II. rade z dôvodu nesprávneho úradného postupu, v zmysle Nálezu ÚS SR, pre účely tohto súdneho konania, dal žalobca v II. rade vypracovať znalecký posudok Ing. Jozefovi Greňovi, PhD., znalcovi z Odboru: Ekonomika a manažment, Odvetvie: Financie, ktorý v závere Znaleckého posudku č. 2/2012 zo dňa 20.02.2012 stanovil výšku ušlého zisku žalobcu v II. rade v sume 80.268,00 eur (poznámka: žalobcovia v I. a II. rade si v petite žaloby uplatnili nárok žalobcu v II. rade na náhradu škody vo forme ušlého zisku vo výške 80.243,00 eur /č. l. 24/ a v tejto výške 80.243,00 eur si ho uplatnili aj v Žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov zo dňa 09.03.2012, doručenej Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky dňa 09.03.2012 /č. l. 112/ a Generálnej prokuratúre SR tiež dňa 09.03.2012 /č. l. 136/) (č. l. 140 - 231);
- Žalobcovia v I. a II. rade podali na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov zo dňa 09.03.2012, doručenú Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky dňa 09.03.2012, v ktorej si uplatnili nárok žalobcu v I. rade na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 303.000,00 eur (spočívajúcej v náhrade nemajetkovej ujmy spôsobnej žalobcovi v I. rade nezákonným zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody vo výške 3.000,00 eur a v náhrade nemajetkovej ujmy spôsobnej na osobnostných právach žalobcu v I. rade vo výške 300.000,00 eur) a nárok žalobcu v II. rade na náhradu škody vo forme ušlého zisku vo výške 80.243,00 eur (č. l. 89 - 112);
- Žalobcovia v I. a II. rade podali na Generálnu prokuratúru SR Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov zo dňa 09.03.2012, doručenú Generálnej prokuratúre SR dňa 09.03.2012, v ktorej si uplatnili nárok žalobcu v I. rade na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 303.000,00 eur (spočívajúcej v náhrade nemajetkovej ujmy spôsobnej žalobcovi v I. rade nezákonným zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody vo výške 3.000,00 eur a v náhrade nemajetkovej ujmy spôsobnej na osobnostných právach žalobcu v I. rade vo výške 300.000,00 eur) a nárok žalobcu v II. rade na náhradu škody vo forme ušlého zisku vo výške 80.243,00 eur (č. l. 113 - 136);
- Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky postúpilo Žiadosť žalobcov v I. a II. rade o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov zo dňa 09.03.2012, doručenú mu dňa 09.03.2012, Generálnej prokuratúre SR listom zo dňa 21.08.2012 nazvaným "Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku - odstúpenie žiadosti" dôvodiac, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky sa v predmetnej veci nepovažuje za orgán oprávnený konať za štát vo veciach náhrady škody (č. l. 137);
- Generálna prokuratúra SR oznámila žalobcom v I. a II. rade listom zo dňa 18.04.2012 nazvaným "Predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody", že považuje ich žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v plnom rozsahu za nedôvodnú a túto odmieta (č. l. 138 - 139).

71. Sporným skutkovým tvrdením medzi stranami sporu zostalo premlčanie nároku žalobcov v I. a II. rade (vznesenie námietky premlčania žalovaným vo vyjadrení žalovaného k žalobe na č. l. 341 a zotrvanie na nej vo výpovedi poverenej zástupkyne žalovaného na pojednávaní konanom dňa 18.03.2016 na č. l. 374); pasívna vecná legitimácia žalovaného v tomto spore vo vzťahu k rozhodnutiu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, zo dňa 28.11.2008 pod sp. zn. ČVS: PPZ - 308BPK- B-2008 - uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci za prečin podplácania a zločin prijímania úplatkov, ďalej vo vzťahu k rozhodnutiu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, zo dňa 20.01.2009 pod sp. zn. ČVS: PPZ - 308BPK- B-2008 - uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci za obzvlášť závažný zločin skrátenie dane a poistného a za zločin podvodného úplatku, a tiež vo vzťahu k zadržaniu žalobcu v I. rade (vznesenie námietky neexistencie pasívnej vecnej legitimácie žalovaného vo vzťahu k vyššie uvedeným rozhodnutiam žalovaným na pojednávaní konanom dňa 06.06.2024 s poukazom na § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z. z.); to, či bola žalobcami v I. a II. rade tvrdenými nezákonnými rozhodnutiami (Uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu

boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 zo dňa 28.11.2008 o začatí trestného stíhania; Uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 zo dňa 20.01.2009 o začatí trestného stíhania; Príkazom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č. l GO-V-681-1/2009-3 z 27.02.2009, ktorým bola podľa § 101 ods. 1 TP nariadená prehliadka iných priestorov a pozemkov v advokátskej kancelárii žalobcu v I. rade a žalobcu v II. rade na Kukučínovej ul. č. 22 v Bratislave; Príkazom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č. VII/1 Gv 191/08-25 z 09.03.2009, ktorým bolo podľa § 90 ods. 1 písm. b) a e) TP nariadené žalobcovi v II. rade umožniť vyhotovenie a ponechanie si kópie počítačových údajov a vydať takéto údaje na účely trestného konania; Uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 zo dňa 23.03.2009, ktorým bol pribratý znalec z odboru Forenzná informatika - Kriminalistický a expertízny ústav PZ Bratislava; Zápisnicou o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby (žalobcu v I. rade) zo dňa 10.03.2009 (osobná sloboda žalobcu v I. rade bola obmedzená dňa 10.03.2009 v čase o 12:30 hod., následne bol žalobca v I. rade bol umiestnený do cely policajného zaistenia dňa 10.03.2009 o 15:00 hod. a bol zo zadržania prepustený dňa 12.03.2009 o 10:50 hod.), nezákonným zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody žalobcu v I. rade (od 10.03.2009 o 12:30 hod. do 12.03.2009 o 10:50 hod.) a nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní vedenom proti žalobcom v I. a II. rade pod sp. zn. VII/1 Gv 191/08 od 28.11.2008 (deň vydania Uznesenia vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 zo dňa 28.11.2008 o začatí trestného stíhania) do 28.06.2011 (právoplatnosť Uznesenia prokurátora ÚŠP GP SR č. k. VII/1 Gv 191/08-171 zo dňa 16.06.2011, ktorým zastavil trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. b/ TP vo veci zločinu podvodného úpadku podľa § 227 ods. 1, ods. 4 písm. a/ TZ v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 TZ) spôsobená žalobcom v I. a II. rade škoda zakladajúca nárok žalobcu v I. rade na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 303.000,00 eur (spočívajúcej v náhrade nemajetkovej ujmy spôsobnej žalobcovi v I. rade nezákonným zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody vo výške 3.000,00 eur podľa citovaného ustanovenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase a v náhrade nemajetkovej ujmy spôsobnej na osobnostných právach žalobcu v I. rade vo výške 300.000,00 eur podľa citovaného ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase) a škoda zakladajúca nárok žalobcu v II. rade na náhradu majetkovej ujmy vo forme ušlého zisku vo výške 80.243,00 eur podľa citovaného ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, pričom žalobcovia v I. a II. rade tvrdia, že bola, ktoré tvrdenia popiera žalovaný tvrdením, že žalobcovia v I. a II. rade nepreukázali splnenie všetkých zákonných podmienok, v súlade s ktorými by im mohol vzniknúť nárok na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia, nezákonného zadržania alebo iného pozbavenia osobnej slobody žalobcu v I. rade či nesprávneho úradného postupu (vyjadrenie žalovaného k žalobe na č. l. 340 - 341), resp. tvrdením, že žalobcami v I. a II. rade uplatnený nárok na náhradu škody je potrebné posudzovať výlučne vo vzťahu k Príkazu Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č. VII/1 Gv 191/08-25 z 09.03.2009, ktorým bolo podľa § 90 ods. 1 písm. b) a e) TP nariadené žalobcovi v II. rade umožniť vyhotovenie a ponechanie si kópie počítačových údajov a vydať takéto údaje na účely trestného konania, ktorý bol zrušený Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 96/2010-53 zo dňa 03.02.2011, keďže predmetné rozhodnutie (príkaz) bolo zrušené pre jeho nezákonnosť, a teda bola splnená základná podmienka na náhradu škody (výpoveď poverenej zástupkyne žalovaného na pojednávaní konanom dňa 18.03.2016 na č. l. 372 - 374), resp. tvrdením, že vo vzťahu k príkazu na prehliadku iných priestorov a k príkazu na uchovanie a vydanie počítačových údajov nebol preukázaný tak vznik škody vo forme ušlého zisku, ako ani nemajetkovej ujmy, a taktiež ani príčinná súvislosť vo vzťahu k tvrdenému ušlému zisku a nemajetkovej ujme; a namietaním hypotetickosti podkladov znaleckého posudku predloženého žalobcami v I. a II. rade, na ktorých bol hypotetický záver znaleckého posudku vyslovený, rovnako ako určené rozhodné obdobie rokov 2009 - 2012 s tým, že znalec ekonomické údaje za rok 2011 a ďalej už nemal k dispozícii, a teda nepracoval s reálnymi číslami; navrhujúc žalobu vo vzťahu k ušlému zisku zamietnuť, a vo vzťahu k nemajetkovej ujme rozhodnúť primerane (výpoveď povereného zástupcu žalovaného na pojednávaní konanom dňa 06.06.2024 na č. l. 558 - 563).

72. Súd sa v rámci dokazovania zameral len na sporné skutkové tvrdenia strán sporu.

73. Námietka premlčania nároku žalobcov v I. a II. rade (vznesená žalovaným vo vyjadrení žalovaného k žalobe na č. l. 341 a zotrvanie na nej vo výpovedi poverenej zástupkyne žalovaného na pojednávaní konanom dňa 18.03.2016 na č. l. 374) nie je dôvodná. Žalovaný vzniesol námietku premlčania nárokov

žalobcov v I. a II. rade vo vyjadrení žalovaného k žalobe na č. l. 341 dôvodiac, že ak došlo k zásahu do práv žalobcov v I. a II. rade dňom 10.03.2009 (podľa žalovaného ohraničili žalobcovia v I. a II. rade nesprávny úradný postup dňom 10.03.2009) a tento zásah bol vyvolaný nesprávnym úradným postupom, potom začala plynúť premlčacia doba, upravená zákonom č. 514/2003 Z. z. dňom nasledujúcim 11.03.2009. Tri roky uplynuli 11.03.2012, keď lehota troch rokov v súlade s § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov. Žalobcovia v I. a II. rade doručili žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žalovanému dňa 09.03.2012, žiadosť bola vybavená žalovaným dňa 18.04.2012 a vybavenie si žalobcovia v I. a II. rade prevzali dňa 02.05.2012. S prihliadnutím na citovanú právnu úpravu premlčania, lehota neplynula od 09.03.2012 do 02.05.2012, t. j. 54 dní. Ak teda k 11.03.2015 (poznámka: zjavne má byť správne rok 2012) pripočítame 54 dní, nárok žalobcov v I. a II. rade z nesprávneho úradného postupu, ktorý sa mal podľa ich vyjadrenia zrealizovať dňa 10.03.2012 (poznámka: zjavne má byť správne rok 2009), sa premlčal dňa 04.05.2012. Žalovaný mal preto za to, že ak žalobcovia v I. a II. rade podali žalobu na Okresnom súde Bratislava I dňa 10.09.2012, podali ju po uplynutí premlčacej lehoty. Na vznesenej námietke premlčania zotrval žalovaný vo výpovedi poverenej zástupkyne žalovaného na pojednávaní konanom dňa 18.03.2016 na č. l. 374 žiadajúc, aby súd na ňu prihliadol. Súd konštatuje nedôvodnosť žalovaným uplatnenej námietky premlčania vo vzťahu k namietanému nesprávnemu úradnému postupu orgánov činných v trestnom konaní. K premlčaniu práva podľa citovaného ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase nedošlo, nakoľko okamihom, kedy vznikla žalobcom v I. a II. rade možnosť súdnej vymáhateľnosti uplatneného nároku, je deň 03.02.2011 - deň vydania Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 96/2010-53 zo dňa 03.02.2011, v ktorom rozhodol ústavný súd, že základné práva žalobcov v I. a II. rade, zaručené v čl. 19 ods. 3, čl. 20 ods. 1, čl. 22 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Prezídia PZ, ÚBPK, OBPK Bratislava v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 a Príkazom na uchovanie a vydanie počítačových údajov, porušené boli. Ústavný súd súčasne zrušil Príkaz na uchovanie a vydanie počítačových údajov a zakázal Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR v konaní vedenom pod sp. zn. VII/1 Gv 191/08 pokračovať v porušovaní základných práv žalobcov v I. a II. rade zaručených Ústavou SR a Listinou základných práv a slobôd a práva zaručeného Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vo zvyšnej časti sťažnosti žalobcov v I. a II. rade nevyhovel (č. l. 69 - 88). Dňom vydania Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 96/2010-53 zo dňa 03.02.2011 sa žalobcovia v I. a II. rade, ako poškodení, dozvedeli o škode. Keďže predmetnú žalobu o náhradu škody podali žalobcovia v I. a II. rade na Okresnom súde Bratislava I dňa 10.09.2012, podali ju v rámci plynutia trojročnej premlčacej lehoty stanovenej v citovanom ustanovení § 19 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov.

74. Námietka neexistencie pasívnej vecnej legitimácie žalovaného vo vzťahu k rozhodnutiu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, zo dňa 28.11.2008 pod sp. zn. ČVS: PPZ - 308BPK- B-2008 - uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci za prečin podplácania a zločin prijímania úplatkov, ďalej vo vzťahu k rozhodnutiu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, zo dňa 20.01.2009 pod sp. zn. ČVS: PPZ - 308BPK- B-2008 - uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci za obzvlášť závažný zločin skrátenie dane a poistného a za zločin podvodného úplatku, a tiež vo vzťahu k zadržaniu žalobcu v I. rade, vznesená žalovaným na pojednávaní konanom dňa 06.06.2024, nie je dôvodná. V zmysle ustanovenia § 4 ods. 1 písm. k) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu orgán príslušný podľa písmen a) až j), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý. V danom prípade došlo ku škode v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci, a to do pôsobnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (§ 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase) a do pôsobnosti Generálnej prokuratúry SR (§ 4 ods. 1 písm. e/ zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase). Žalobcovia v I. a II. rade podali Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov zo dňa 09.03.2012 na oboch príslušných orgánoch, t. j. na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky dňa 09.03.2012 (č. l. 89 - 112) a na Generálnej prokuratúre SR dňa 09.03.2012 (č. l. 113 - 136). Keďže vo

veci začal konať ako prvý orgán - Generálna prokuratúra SR, ktorá oznámila žalobcom v I. a II. rade listom zo dňa 18.04.2012 nazvaným "Predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody", že považuje ich žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v plnom rozsahu za nedôvodnú a túto odmieta (č. l. 138 - 139), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR v súlade s citovaným ustanovením § 4 ods. 1 písm. k) za bodkočiarkou zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky až listom zo dňa 21.08.2012, nazvaným "Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku - odstúpenie žiadosti" postúpilo Žiadosť žalobcov v I. a II. rade o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov zo dňa 09.03.2012, doručenú mu dňa 09.03.2012, Generálnej prokuratúre SR z dôvodu, že sa v predmetnej veci nepovažovalo za orgán oprávnený konať za štát vo veciach náhrady škody (č. l. 137). Súd zároveň poznamenáva, že aj súdy vyšších stupňov (odvolací a dovolací) uznávali existenciu pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v tomto spore. Odvolací súd nezrušil rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu potreby zistenia orgánu oprávneného konať v mene štátu. Ani dovolací súd neuložil vo svojom zrušujúcom uznesení odvolaciemu súdu, ako jednu z úloh, určiť orgán oprávnený konať v mene štátu.

75. Nakoľko Generálna prokuratúra SR, ako príslušný orgán podľa citovaného ustanovenia § 4 ods. 1 písm. k) za bodkočiarkou zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, neuspokojil nárok žalobcov v I. a II. rade na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti (Žiadosť žalobcov v I. a II. rade o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov zo dňa 09.03.2012, prijala Generálna prokuratúra SR dňa 09.03.2012 /č. l. 113 - 136/, pričom neupokojila nárok žalobcov v I. a II. rade na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, t. j. do 09.09.2012). Poškodení (žalobcovia v I. a II. rade) sa teda mohli odo dňa 10.09.2012 domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde v zmysle citovaného ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, čo aj učinili podaním predmetnej žaloby na Okresný súd Bratislava I dňa 10.09.2012.

76. Súd dôkladne preskúmal všetky predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú žalobcovi.

77. Predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sú (i) existencia nezákonného rozhodnutia, alebo nezákonného zadržania alebo iného pozbavenia osobnej slobody, alebo nesprávneho úradného postupu, (ii) vznik škody a (iii) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, alebo nezákonným zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, alebo nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci, a vznikom škody.

78. Pre vyvodenie zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné (a to conditio sine qua non) kumulatívne splnenie všetkých zákonných podmienok uvedených v predchádzajúcom bode odôvodnenia rozsudku pod (i), (ii) a (iii). Kumulatívnosť splnenia uvedených podmienok má za následok, že čo ak len jedna z nich nie je splnená, nemožno voči štátu vyvodiť zodpovednosť za škodu.

79. Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo nesprávnym úradným postupom orgánu štátu podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie podľa citovaných čl. 46 ods. 3 a čl. 51 ods. 1 Ústavy SR (Uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 467/08 zo dňa 16.12.2008). V prípade splnenia zákonných podmienok sa štát nemôže svojej zodpovednosti za škodu zbaviť.

80. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, nezákonným zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, alebo nesprávnym úradným postupom treba hľadať nielen citovanom v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale aj v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, teda v princípoch materiálneho štátu. V materiálnom právnom štáte musí štát niesť absolútnu objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov verejnej moci, ktorým zasiahli do základných práv jednotlivca. Štát totižto nemá slobodnú vôľu, ale je povinný prísne a bezvýhradne dodržiavať právo (teda nie iba zákon) v jeho ideálnej (škodu nespôsobujúcej) interpretácii a aplikácii. Nemôže sa zbaviť zodpovednosti za postup orgánov činných v trestnom konaní, pokiaľ sa ich postup ukáže ako postup chybný, zasahujúci do základných práv a slobôd. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. nezákonnosti zadržania

alebo iného pozbavenia osobnej slobody, resp. nezákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo; ide o prísnu objektívnu a absolútnu zodpovednosť za výsledok, pri ktorej neprichádza od úvahy ani možnosť liberácie. Všeobecné súdy pri rozhodovaní preto nikdy nesmú zabúdať na ústavný pôvod a zakotvenie nárokov uplatňovaných podľa zákona č. 514/2003 Z. z., je preto nevyhnuté v každom prípade dbať na to, aby fakticky nedošlo k vyprázdneniu dotknutého základného práva pri použití jeho zákonného vykonania. Inak povedané, aplikáciou citovaného zákona nesmie dôjsť, priamo alebo nepriamo, k obmedzeniu rozsahu základného práva zaručeného citovaným čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, podľa ktorého je nevyhnuté kompenzovať všetku ujmu, ktorú by bolo možné namietať. Sudca sa musí vedieť aspoň elementárne vcítiť do pozície postihnutej osoby, hlavne za situácie, kedy má napraviť škody spôsobné orgánmi činnými v trestnom konaní alebo inými súdmi.

81. Doterajšia spornosť ohľadom splnenia predpokladu existencie nezákonného rozhodnutia, nezákonného zadržania alebo iného pozbavenia osobnej slobody žalobcu v I. rade a nesprávneho úradného postupu, a doterajšia spornosť ohľadom splnenia predpokladu vzniku škody, boli pre súd prvej inštancie odstránené záväzným právnym názorom dovolacieho súdu, vysloveným v Uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Cdo/130/2020-489 zo dňa 21.10.2020, právoplatnom dňa 10.12.2020, podľa ktorého je splnený predpoklad existencie nezákonného rozhodnutia (Príkaz Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č. VII/1 Gv 191/08-25 z 09.03.2009 - Príkaz na uchovanie a vydanie počítačových údajov /č. l. 35 - 38/, ktorý bol zrušený Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 96/2010-53 zo dňa 03.02.2011), je splnený predpoklad existencie nezákonného zadržania alebo iného pozbavenia osobnej slobody žalobcu v I. rade (od 10.03.2009 o 12:30 hod. do 12.03.2009 o 10:50 hod.; podľa pre súd prvej inštancie záväzného právneho názoru dovolacieho súdu, bolo v priamom rozpore s ustanovením § 7 zákona č. 514/2003 Z. z. neuznanie ho súdmi nižších stupňov iba pri obmedzení osobnej slobody žalobcu v I. rade), je splnený predpoklad nesprávneho úradného postupu (pri zabavení a zaistení počítačového vybavenia, čo konštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 96/2010-53 zo dňa 03.02.2011), a žalobcovia v I. a II. rade vo viere v spravodlivý justičný systém škodu /ujmu/ tvrdili a preukázali čo do základu. Žalobcami v I. a II. rade tvrdenú a preukázanú škodu /ujmu/ nemožno znevažovať, či zľahčovať a neuznať, čo by bolo obchádzaním zákona č. 514/2003 Z. z. i jeho účelu. Zákon č. 514/2003 Z. z. totiž zaväzuje štát absolútne a objektívne, takže je nevyhnuté, aby štát svojim pochybením vzniknuté škody (ujmy) nahradil v maximálnej možnej miere. Škodu treba chápať ako ujmu na chránenom statku, ako je majetok, osoba alebo iný chránený záujem, pričom najvyššiu mieru ochrany požívajú ľudský život, integrita človeka, jeho ľudská dôstojnosť a sloboda. Ľudská dôstojnosť vylučuje, aby s človekom bolo zaobchádzané ako s objektom, či predmetom; ide totiž o nedotknuteľnú hodnotu, ktorú nemožno obmedziť ústavne konformným spôsobom (čl. 19 ods. 1 Ústavy SR). Každé trestné stíhanie, a v ňom vykonané zásahy do uvedených chránených statkov, je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy, a to najmä v takom prípade, ak sa vo výsledku preukáže, že bolo od začiatku nezákonné; ide o zodpovednosť absolútne objektívnu a za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú fyzickej alebo právnickej osobe, ktoré sa museli podrobiť excesívnym úkonom orgánov činných v trestnom konaní. Zásadne platí princíp ochrany práv každého, kto bol poškodený alebo zasiahnutý nezákonným rozhodnutím, nezákonným zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody alebo nesprávnym úradným postupom orgánom verejnej moci, v tomto prípade orgánmi činnými v trestnom konaní, a že nemajetkovú ujmu predstavuje už samotný zásah týchto orgánov do práv fyzickej a právnickej osoby. Nemajetková ujma je teda škoda, u ktorej je z povahy veci vylúčená náhrada, ktorá by znamenala uvedenie do predošlého stavu; možno ju len kompenzovať, a preto jej náhrada alebo odčinenie má aspoň zmierniť nepriaznivé stavy vzniknuté škodlivým zásahom. Aj keď je trestné konanie postavené na zásade oficiality, ale to nezbavuje štát zodpovednosti za postup orgánov činných v trestnom konaní, ak sa ukáže, že sa mýlili a ich predpoklady, že bol spáchaný trestný čin, sa ukázali byť nesprávnymi. Ak má totiž občan povinnosť sa úkonom orgánov činných v trestnom konaní podrobiť, musí v podmienkach materiálneho právneho štátu existovať garancia, že sa mu dostane odškodnenia za ujmy, ktoré mu vznikli podrobením sa týmto úkonom trestného konania, pokiaľ sa preukáže, že trestný čin nespáchal. Pokiaľ by taká perspektíva neexistovala, nebolo by možné trvať na povinnosti jednotlivca, také obmedzenie v rámci trestného konania (a to aj vo veci) znášať; to by však viedlo k anarchii v spoločnosti. Orgány činné v trestnom konaní totiž veľmi často zneužívajú inštitút trestného stíhania vo veci (ktorý bol najskôr po r. 1990 zrušený, a potom opäť obnovený), lebo ním sa podozriví veľmi jednoduchým spôsobom zbavujú všetkých práv, ktoré im inak prislúchajú ako fyzickým a právnickým osobám v neverejnom a

nekontradiktórnom prípravnom trestnom konaní (napr. len práva na obhajobu v celom jeho rozsahu, či na podávanie opravných prostriedkov a pod.). Preto aj keď trestné konanie predstavuje iba vzťah medzi páchateľom a štátom, nemožno však zároveň opomenúť, že pri existencii čo i formálneho podozrenia sa uvedie do pohybu celé konanie pred orgánmi činnými v trestnom konaní a ako také zasiahne aj osobu podozrivú, ktorá sa, ak by nebola formálne obvinená, nemohla brániť týmto excesívnym procesným krokom (porov. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Šubinski v. Slovinsko z 18. januára 2007, sťažnosť č. 19611/04) tak, ako sa to stalo aj v tejto veci, keď žalobca v I. rade bol v cele predbežného zaistenia v čase od 10.03.2009 o 14.30 hod. do 12.03.2009 o 10.50 hod., zrejme pred zamýšľaným väzobným stíhaním. Odpoveď, že tento postup orgánov činných v trestnom konaní voči žalobcovi v I. rade prešiel "testom ústavnosti" v konaní pred ústavným súdom, ako to uviedol súd prvej inštancie v skoršom zrušenom rozsudku, vyhodnotil dovolací súd za veľmi nesprávnu, ktorá ale zároveň nie je pre toto náhradové konanie podstatná; rozhodujúci je totiž konečný výsledok trestného konania, a ten ústavný súd vôbec neskúmal vzhľadom na predmet svojho konania.

82. V zmysle záväzného právneho názoru dovolacieho súdu, treba zobrať do úvahy, že existencia nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní bola preukázaná. Pri následnom zisťovaní, či žalobcom v I. a II. rade skutočne ujma (ne)majetkového charakteru v dôsledku uvedeného postupu orgánov činných v trestnom konaní vznikla, si treba hneď uvedomiť, že vznik nemajetkovej ujmy zásahom orgánov činných v trestnom konaní voči osobe spravidla nemožno dokazovať (3 Cdo 137/2008), lebo ide o stav mysle tejto poškodenej osoby. Ide teda "len" o zistenie, či sú tu dané objektívne dôvody pre to, aby sa konkrétna osoba mohla cítiť poškodenou a jej tvrdenie, že nemajetková ujma vznikla samotným zásahom orgánov činných v trestnom konaní do základných práv a slobôd fyzickej a právnickej osoby. Povedané inými slovami, je potrebné zvážiť, či vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu by sa aj iná osoba v obdobnom postavení mohla cítiť dotknutá v zložkách tvoriacich vo svojom súhrne nemajetkovú sféru jednotlivca. Nemajetková ujma je vlastne ujmou morálnou. Ide teda o utrpenie na tých nehmotných hodnotách, ktoré sa dotýkajú morálnej integrity poškodenej osoby (patrí sem jej dôstojnosť, česť, dobrá povesť, ale aj iné hodnoty, ktoré sa spravidla premietajú vo vnútornom živote človeka - sloboda pohybu, podnikania a pod.). V ďalšom postupe potom uvedené hodnoty hrajú vždy dôležitú úlohu pri zvažovaní formy, či výšky zadosťučinenia, s dôrazom na závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých ku spôsobnej ujme došlo. Tými budú ale také okolnosti začatia trestného stíhania, prejavujúce sa napr. v zistení, že trestné stíhanie bolo proti poškodenému začaté zjavne bezdôvodne alebo dokonca s cieľom poškodiť ho, či znevážiť. Za situácie, kedy žalobca nie je schopný presne určiť a preukázať výšku škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, pričom však preukáže a odôvodní, že mu taká škoda vznikla, nemôžu súdy rozhodnúť, že mu preto škoda nebude vôbec nahradená, alebo že medzi protiústavným konaním a vznikom škody nie je príčinná súvislosť. Súdy v takejto situácii určia výšku vzniknutej škody podľa spravodlivého uváženia jednotlivých okolností prípadu. Žiadne skutkové okolnosti, ktoré už odzneli, totiž nemožno následne, ex post, preukázať s absolútnou istotou. Vždy pôjde o otázku určitej miery pravdepodobnosti. Absolútna istota teda nie dôkazný štandard, ktorý je možné v súdnom konaní aplikovať, lebo by pri tom dôkazné bremeno prakticky nebolo možné uniesť. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je čl. 47 ods. 3 ústavy, podľa ktorého sú si všetky strany sporu v konaní rovné tak, aby každá zo strán mohla obhajovať svoju vec za podmienok, ktoré ju, z pohľadu konania ako celku, podstatným spôsobom neznevýhodňujú vzhľadom k protistrane. Cieľom zásady rovnosti je potom dosiahnutie "spravodlivej rovnováhy" medzi stranami sporu. Pod takto definovanú rovnosť strán sporu spadá nielen realizácia ich procesných oprávnení, ale aj otázky dôkazného bremena, ktoré je na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané, lebo v opačnom prípade nemožno konanie ako celok považovať za spravodlivé. Tento všeobecný princíp rovnosti strán bolo potom nutné premietnuť aj do činnosti nižších súdov pri dokazovaní škody (nemajetkovej ujmy) a jej výšky a príčinnej súvislosti medzi protiprávnosťou a vznikom škody. Nižšími súdmi uloženie nesplniteľného dôkazného bremena iba na žalobcov, ako jednu stranu civilného sporu, bolo zjavným porušením zásady rovnosti zbraní (čl. 6 CSP) (porov. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Metalco Bt. v. Maďarsko z 1. februára 2011, sťažnosť č. 34976/05, § 24.).

83. Dovolací súd vyslovil záväzný právny názor, že vyššie uvedený deformovaný prístup súdov nižších stupňov k žalobcom v I. a II. rade sa prejavil aj pri hodnotení žalobcami v I. a II. rade predloženom Znaleckom posudku č. 2/2012 zo dňa 20.02.2012, keď tieto nesprávne celkom pominuli jeho závery, hoci tieto závery boli náležite odôvodnené, a dalo sa k nim prihliadať. V tejto súvislosti zaujal dovolací súd záväzný právny názor pre súd prvej inštancie, že na to, aby súd mohol znalecký posudok zodpovedne

hodnotiť, nesmie sa obmedziť len na jeho záver, ale musí vyvinúť snahu na poznanie a porozumenie, z ktorých zistení uvedených v posudku znalec vyhádzal, ako cestou k týmto zisteniam dospel, a na základe akých úvah došiel k svoju záveru; prípadne vzniknuté rozpory s jeho názorom mali odstrániť výsluchom znalca na pojednávaní, či požiadať iného znalca o zodpovedanie rozhodných otázok, alebo zadať revízny znalecký posudok. Nárok na náhradu škody spočívajúci v ušlom zisku je vždy problematický, lebo sa veľmi zložito preukazuje a spravidla je treba znaleckého skúmania. Aby bolo možné nárok vyčísliť, je potrebné mať relevantné vzorky dát, závislé na priazni klientov, lebo tí mu spravidla neoznamujú, prečo si napríklad zvolili inú advokátsku kanceláriu na zastupovanie. Preto súvislosť poklesu tržieb s trestným stíhaním je jedným z podstatných znakov tohto nároku tak, ako to bolo uvedené v predloženom znaleckom posudku, preto ho súdy nižších stupňov nemali bez ďalšieho odmietnuť, ale mali ho dôsledne preskúmať a vychádzať z neho.

84. Na stanovenie výšky ušlého zisku žalobcu v II. rade z dôvodu nesprávneho úradného postupu, v zmysle Nálezu ÚS SR, pre účely tohto súdneho konania, dal žalobca v II. rade vypracovať znalecký posudok Ing. Jozefovi Greňovi, PhD., znalcovi z Odboru: Ekonomika a manažment, Odvetvie: Financie, ktorý v závere Znaleckého posudku č. 2/2012 zo dňa 20.02.2012 stanovil výšku ušlého zisku žalobcu v II. rade v sume 80.268,00 eur (poznámka: žalobcovia v I. a II. rade si v petite žaloby uplatnili nárok žalobcu v II. rade na náhradu škody vo forme ušlého zisku vo výške 80.243,00 eur /č. l. 24/ a v tejto výške 80.243,00 eur si ho uplatnili aj v Žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov zo dňa 09.03.2012, doručenej Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky dňa 09.03.2012 /č. l. 112/ a Generálnej prokuratúre SR tiež dňa 09.03.2012 /č. l. 136/) (č. l. 140 - 231). Pri preskúmaní znaleckého posudku sa súd, v intenciách záväzného právneho názoru dovolacieho súdu, neobmedzil len na jeho záver, ale vyvinul snahu na poznanie a porozumenie, z ktorých zistení uvedených v posudku znalec vyhádzal, ako cestou k týmto zisteniam dospel, a na základe akých úvah došiel k svoju záveru. Výsledkom tejto snahy bolo zistenie, že na to, aby bolo možné nárok vyčísliť, je potrebné mať relevantné vzorky dát, závislé na priazni klientov, lebo tí mu spravidla neoznamujú, prečo si napríklad zvolili inú advokátsku kanceláriu na zastupovanie. A preto súvislosť poklesu tržieb s trestným stíhaním je jedným z podstatných znakov tohto nároku tak, ako je to znalcom uvedené v znaleckom posudku. Záver znaleckého posudku považoval súd za náležite odôvodnený, ku ktorému prihliadal a vychádzal z neho. V tomto kontexte boli potom tvrdenia žalovaného o jeho hypotetických záveroch a hypotetických podkladoch neopodstatnené. Súd konštatuje, že žalobcovia v I. a II. rade ním osvedčili nárok žalobcu v II. rade na náhradu majetkovej ujmy vo forme ušlého zisku vo výške 80.243,00 eur podľa citovaného ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase. Súd preto v II. výroku enunciátu rozsudku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi v II. rade náhradu škody vo forme ušlého zisku v sume 80.243,00 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

85. V zmysle citovaného ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov v spojení s citovanými ustanoveniami § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, prechodným ustanovením § 10c Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, a ustanovením § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 31. januáru 2013, vzhliadol súd dôvodnosť nároku žalobcu v II. rade na úrok z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 80.243,00 eur od 10.09.2012 do zaplatenia pri náhrade škody vo forme ušlého zisku. Súd sa stotožnil so žalobcom určeným dňom 10.09.2012 ako prvým dňom omeškania a to z dôvodu, že Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov zo dňa 09.03.2012, bola doručená žalovanému dňa 09.03.2012, pričom podľa citovaného ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom ku dňu podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody mal žalovaný lehotu 6 mesiacov na dobrovoľné uspokojenie nároku. Žalovaný sa preto dostal do omeškania s plnením až uplynutím uvedenej 6 mesačnej lehoty, t. j. dňom 10.09.2012, keďže 6 mesačná lehota uplynula dňa 09.09.2012. Ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase splatnosť pohľadávky na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zadržaním alebo iným obmedzením osobnej slobody, alebo nesprávnym úradným postupom, neustanovujú, a preto sa aplikuje právna úprava splatnosti pohľadávok podľa Občianskeho zákonníka (§ 563), ktorá sa týka všetkých pohľadávok, vrátane pohľadávok na náhradu škody (náhradu materiálnej škody). Žalovanému zo zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom

v rozhodnom čase (§ 16) vyplýva právo uspokojiť poškodeného (žalobcu v II. rade) v 6 mesačnej lehote odo dňa prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Čas plnenia žalovaného je tak ustanovený právnym predpisom. Do omeškania s plnením sa dostáva až uplynutím zákonom stanovenej lehoty na dobrovoľné plnenie, resp. dňom nasledujúcim od oznámenia, že nárok uplatnený v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody neuznáva, ak takéto oznámenie bolo urobené v rámci plynutia 6 mesačnej lehoty. Napokon poškodenému (žalobcovi v II. rade) vzniká právo obrátiť sa so svojím nárokom na súd až v prípade, ak príslušný orgán nárok žalobcu v II. rade v uvedenej lehote neuspokojí. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, t. j. ku dňu 10.09.2012 (platná v období od 11.07.2012 do 07.05.2013) bola 0,75% (zdroj: www.nbs.sk) + zvýšená o 8 percentuálnych bodov v zmysle citovaného ustanovenia § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 31. januáru 2013 v nadväznosti na prechodné ustanovenie § 10c Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, činí žalobcom v II. rade správne určenú výšku úroku z omeškania 8,75% ročne. Súd preto v II. výroku enunciátu rozsudku priznal žalobcovi v II. rade, okrem náhrady škody vo forme ušlého zisku v sume 80.243,00 eur, aj ním správne a zákonne uplatnený úrok z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 80.243,00 eur od 10.09.2012 do zaplatenia.

86. Súd na pojednávaní dňa 06.06.2024 uznesením nepripustil dokazovanie navrhnuté žalovaným - vykonanie kontrolného znaleckého posudku z dôvodu, že ho považoval za neefektívne a nehospodárne nakoľko z doteraz vykonaného dokazovania mal súd za dostatočne preukázaný skutkový stav veci a žalovanému nič nebránilo dať si v tomto civilnom sporovom konaní, ktoré je kontradiktórne (čo znamená, že ten, kto z určitej skutočnosti vyvodzuje pre seba priaznivé následky, musí tieto skutočnosti tvrdiť a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešným byť nemôže; je neprípustné, aby súd nahrádzal nedostatok aktivity strán sporu a dôkaznú núdzu niektorého z nich) vypracovať súkromný znalecký posudok v zmysle § 209 CSP na preukázanie dôvodnosti jeho obrany v spore. Nejedná sa o spor s ochranou slabšej stany, kedy by súd aj bez návrhu obstaral alebo zabezpečil taký dôkaz. O potrebe vyhotovenia kontrolného znaleckého posudku, resp. o návrhu na nariadenie znaleckého dokazovania znaleckým ústavom v zmysle ustanovenia § 207 ods. 3 CSP, by súd rozhodol za predpokladu, ak by boli závery znalcov v znaleckom posudku predloženom žalobcami v I. a II. rade a v súkromnom znaleckom posudku predloženom žalovaným v zrejmom rozpore. Súd sa stotožnil s názorom žalobcov v I. a II. rade, prezentovaným ich advokátom na pojednávaní konanom dňa 06.06.2024, že žalovaný mal možnosť predložiť vlastný súkromný znalecký posudok, a že ani dovolací súd neskonštatoval žiadne vady v znaleckom posudku predloženom žalobcami v I. a II. rade, ktoré by spôsobovali jeho nepoužiteľnosť v konaní, práve naopak, poukazoval na tento znalecký posudok ako na relevantný dôkaz.

87. Keďže predpoklad existencie nezákonného rozhodnutia, nezákonného zadržania alebo iného pozbavenia osobnej slobody žalobcu v I. rade a nesprávneho úradného postupu, ako aj predpoklad vzniku škody, ktoré zakladajú splnenie dvoch z troch predpokladov pre zodpovednosť žalovaného za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. sú v predmetnej veci naplnené, zostáva posúdiť, či je v prípade nároku žalobcov v I. a II. rade na náhradu škody splnený aj tretí predpoklad, t. j. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, nezákonným zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody žalobcu v I. rade, nesprávnym úradným postupom, a vznikom škody.

88. Vzťahom príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vznikom škody sa v právnej teórii označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku. Právnym posúdením je vymedzenie, medzi akou ujmou (ako následkom) a akou skutočnosťou (akou príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmou poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná

súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (R 21/1992). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž "priamosť" pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušený; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Otázka príčinnej súvislosti sa musí riešiť konkrétne v každom jednotlivom prípade zhodnotením všetkých významných okolností. Ide teda o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a starostlivé zváženie všetkých okolností.

89. V posudzovanej veci bolo nezákonné rozhodnutie (Príkaz Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č. VII/1 Gv 191/08-25 z 09.03.2009 - Príkaz na uchovanie a vydanie počítačových údajov /č. l. 35 - 38/, ktorý bol zrušený Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 96/2010-53 zo dňa 03.02.2011) príčinou vzniku nemajetkovej ujmy spôsobnej na osobnostných právach žalobcu v I. rade v zmysle citovaného ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase a majetkovej ujmy žalobcu v II. rade vo forme ušlého zisku vo výške 80.243,00 eur v zmysle citovaného ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase. Týmto nezákonným rozhodnutím bola žalobcovi v I. rade spôsobená nemajetková ujma na jeho osobnostných právach, za ktorú podľa citovaného ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase zodpovedná žalovaný, pretože nebyť tohto nezákonného rozhodnutia, nemajetková ujma na osobnostných právach žalobcu v I. rade by nevznikla (príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody /nemajetkovej ujmy/ u žalobcu v I. rade). Týmto nezákonným rozhodnutím bola žalobcovi v II. rade spôsobená majetková ujma vo forme ušlého zisku vo výške 80.243,00 eur, za ktorú podľa citovaného ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase zodpovedná žalovaný, pretože nebyť tohto nezákonného rozhodnutia, majetková ujma vo forme ušlého zisku vo výške 80.243,00 eur žalobcu v II. rade by nevznikla (príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody /majetkovej ujmy/ u žalobcu v II. rade).

90. V posudzovanej veci bolo nezákonné zadržanie alebo iné pozbavenie osobnej slobody žalobcu v I. rade (od 10.03.2009 o 12:30 hod. do 12.03.2009 o 10:50 hod.) príčinou vzniku nemajetkovej ujmy žalobcu v I. rade v zmysle citovaných ustanovení § 7, § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase a citovaného čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Týmto nezákonným zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody žalobcu v I. rade bola spôsobená nemajetková ujma žalobcu v I. rade, za ktorú podľa citovaných ustanovení § 7, § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov a citovaného čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zodpovedná žalovaný, pretože nebyť tohto nezákonného zadržania alebo iného pozbavenia osobnej slobody žalobcu v I. rade, nemajetková ujma žalobcu v I. rade by nevznikla (príčinná súvislosť medzi nezákonným zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody žalobcu v I. rade a vznikom škody /nemajetkovej ujmy/ u žalobcu v I. rade).

91. V posudzovanej veci bol nesprávny úradný postup (pri zabavení a zaistení počítačového vybavenia, čo konštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 96/2010-53 zo dňa 03.02.2011) príčinou vzniku nemajetkovej ujmy spôsobnej na osobnostných právach žalobcu v I. rade v zmysle citovaného ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase a majetkovej ujmy žalobcu v II. rade vo forme ušlého zisku vo výške 80.243,00 eur v zmysle citovaného ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase. Týmto nesprávnym úradným postupom bola spôsobená nemajetková ujma na osobnostných právach žalobcu v I. rade, za ktorú podľa citovaného ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov zodpovedná žalovaný, pretože nebyť tohto nesprávneho úradného postupu, nemajetková ujma na osobnostných právach žalobcu v I. rade by nevznikla (príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody /nemajetkovej ujmy/ u žalobcu v I. rade). Týmto nesprávnym úradným postupom bola spôsobená majetková ujma žalobcu v II rade vo forme ušlého zisku vo výške 80.243,00 eur, za ktorú podľa citovaného ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov zodpovedná žalovaný, pretože nebyť tohto nesprávneho úradného postupu, majetková ujma žalobcu v II. rade vo forme ušlého zisku vo výške 80.243,00 eur by

nevznikla (príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody /majetkovej ujmy/ u žalobcu v II. rade).

92. Pri rozhodovaní o nároku žalobcu v I. rade na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 303.000,00 eur (predstavujúcej nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobnej žalobcovi v I. rade nezákonným zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody vo výške 3.000,00 eur podľa citovaného ustanovenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobnej na osobnostných právach žalobcu v I. rade vo výške 300.000,00 eur podľa citovaného ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase) súd zvažoval, či by sa, vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, mohla aj iná osoba v obdobnom postavení cítiť dotknutá v zložkách tvoriacich vo svojom súhrne nemajetkovú sféru jednotlivca. Výsledkom zváženia je konštatovanie, že vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, by sa aj iná osoba v obdobnom postavení mohla cítiť dotknutá v zložkách tvoriacich vo svojom súhrne nemajetkovú sféru jednotlivca. Nemajetková ujma vznikla žalobcovi v I. rade už samotným zásahom orgánov činných v trestnom konaní do základných práv a slobôd žalobcu v I. rade ako fyzickej osoby, pričom preukázal, že tento zásah nebol v súlade s právom (vo výsledku). Pri zvažovaní výšky nemajetkovej ujmy vzal súd do úvahy, že nemajetková ujma je ujmou morálnou, pričom sa jedná o utrpenie na tých nehmotných hodnotách, ktoré sa dotýkajú morálnej integrity poškodenej osoby (patrí sem jej dôstojnosť, česť, dobrá povesť, ale aj iné hodnoty, ktoré sa spravidla premietajú vo vnútornom živote človeka - sloboda pohybu, podnikania a pod.). O výške nemajetkovej ujmy súd rozhodol podľa spravodlivého uváženia jednotlivých okolností prípadu s dôrazom na závažnosť vzniknutej ujmy žalobcovi v I. rade [trestné konanie žalobcu v I. rade úplne pohltilo a vyšiel z neho po dvoch rokoch a 7 mesiacoch (od 28.11.2008 /deň vydania Uznesenia vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 zo dňa 28.11.2008 o začatí trestného stíhania/ do 28.06.2011 /právoplatnosť Uznesenia prokurátora ÚŠP GP SR č. k. VII/1 Gv 191/08-171 zo dňa 16.06.2011, ktorým zastavil trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. b/ TP vo veci zločinu podvodného úpadku podľa § 227 ods. 1, ods. 4 písm. a/ TZ v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 TZ/) s rozvráteným profesijným, rodinným, spoločenským, ekonomickým a sociálnym životom] a okolnosti, za ktorých ku spôsobnej nemajetkovej ujme došlo [okolnosti začatia trestného stíhania prejavujúce sa v zistení, že trestné stíhanie bolo proti žalobcovi v I. rade začaté zjavne bezdôvodne. Aj keď u žalobcu v I. rade nedošlo k formálnemu vzneseniu obvinenia, z materiálneho hľadiska bol v pozícii obvineného, keďže s ním bolo reálne konané ako s osobou, ktorá sa mala dopustiť trestnej činnosti a boli obmedzované jeho práva, avšak bez možnosti uplatňovať opravné prostriedky. Skutočnosť, že v tomto prípade už len tvrdenie žalobcu v I. rade o zásahu do jeho osobnostných práv bolo dôvodom pre priznanie finančného zadosťučinenia (nemajetkovej ujmy /porov. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Danev v. Bulharsko z 2. septembra 2010, sťažnosť č. 9411/05/), vyplýva zo záväzného právneho názoru dovolacieho súdu.].

93. V súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobnej žalobcovi v I. rade nezákonným zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody vo výške 3.000,00 eur a v súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobnej na osobnostných právach žalobcu v I. rade vo výške 300.000,00 eur, súd zdôrazňuje, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch predpokladá značný zásah do osobnosti fyzickej osoby, pričom výšku takejto nemajetkovej ujmy je oprávnený ustáliť výlučne súd, a to s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy, ako aj vzhľadom na okolnosti, za ktorých k zásahu do osobnostnej sféry osoby došlo, pričom však nie je možné priznávať neprimerané sumy. Výšku konkrétnej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy nie je možné exaktne matematicky stanoviť, nie je možné ani mechanicky (automaticky) prevziať peňažné sumy priznávané rozhodnutiami súdov ako odškodnenie nemajetkovej ujmy v iných prípadoch, nakoľko nejde o paušálne peňažné sumy. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy totiž stanovuje súd v každom jednotlivom prípade na základe voľnej úvahy a je tak výsledkom individuálneho posúdenia všetkých konkrétnych okolností každého jednotlivého prípadu s tým, že konečná výška musí vychádzať zo zásady primeranosti, musí zodpovedať všeobecnej predstave spravodlivosti a slušnosti a požiadavke rozumného usporiadania vzťahov medzi stranami. Vždy je potrebné mať na zreteli prvoradú satisfakčnú funkciu priznávanej peňažnej čiastky, ktorou je zabezpečiť primerané zmiernenie a vyváženie vzniknutej nemajetkovej ujmy, v opačnom prípade by neprimeraná výška odškodnenia vo svojich dôsledkoch viedla k bezdôvodnému obohateniu.

94. Aplikáciou citovaného ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase na daný spor, dospel súd k názoru, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú žalobcovi v I. rade nezákonným rozhodnutím, nezákonným zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody a nesprávnym úradným postupom. Závažnosť následkov nezákonného rozhodnutia, nezákonného zadržania alebo iného pozbavenia osobnej slobody a nesprávneho úradného postupu (voči ktorým sa žalobca v I. rade aktívne od začiatku bránil pokladajúc ich za nezákonné a nesprávne), ktoré vznikli žalobcovi v I. rade v súkromnom živote, v pracovnom živote a v spoločenskom uplatnení, nie je možné už konvalidovať.

95. Zásah orgánov činných v trestnom konaní do základných práv a slobôd fyzickej osoby nepochybne predstavuje obmedzenie súhrnu osobnostných práv poškodeného a znamená už sám o sebe pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu. Žalobca v I. rade, ako poškodený, preukázal vznik nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach jeho života, ako aj to, že zadosťučinenie v podobe morálnej satisfakcie nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy na osobnostných právach (najmä cti, dobrej povesti a vážnosti) ovplyvňujúcich jeho súkromný, rodinný, spoločenský a pracovný život. Žalobca v I. rade dostatočne preukázal, že sa jedná o ujmu značnú v osobnom, rodinnom, spoločenskom a pracovnom živote, nie ujmu nepatrnú. V tomto smere hodnoverne preukázal svoje tvrdenia o existencii relevantných skutočností, ktoré umocnili hĺbku zásahu, resp. významne ovplyvnili, jeho životnú situáciu.

96. Pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy spôsobnej žalobcovi v I. rade nezákonným zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, ktorú si žalobca v I. rade vyčíslil vo výške 3.000,00 eur, vychádzal súd z citovaného ustanovenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, podľa ktorého výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody. Podľa údaju z webovej stránky Štatistického úradu Slovenskej republiky bola priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za kalendárny rok 2008 (t. j. za predchádzajúci kalendárny rok pozbavenia osobnej slobody žalobcu v I. rade, ktoré bolo od 10.03.2009 o 12:30 hod. do 12.03.2009 o 10:50 hod.) 723,00 eur. Jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za kalendárny rok 2008 je 24,10 eur (723,00 eur delené 30), a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody (3 dni pozbavenia osobnej slobody žalobcu v I. rade: 24,10 eur x 3 = 72,30 eur). V tomto smere sa súdu javí žalobcom v I. rade uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy, spôsobnej mu nezákonným zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, vo výške 3.000,00 eur (1.000,00 eur za každý z troch dní pozbavenia jeho osobnej slobody) neprimerane vysoká, preto súd rozhodol o jej výške 1.500,00 eur (500,00 eur za každý z troch dní pozbavenia jeho osobnej slobody).

97. Žalobcom v I. rade uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, spôsobená mu na jeho osobnostných právach, vo výške 3000.000,- eur je celkom zjavne neprimerane vysoká, v porovnaní napr. s nárokmi osôb poškodených násilnými trestnými činmi v zmysle zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilným trestnými činmi v znení účinnom v rozhodnom čase. Z citovaného ustanovenia § 5 ods. 1 veta druhá zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilným trestnými činmi v znení účinnom v rozhodnom čase vyplýva, že ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy. Z citovaného ustanovenia § 5 ods. 1 veta štvrtá zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilným trestnými činmi v znení účinnom v rozhodnom čase vyplýva, že ak bola poškodenému spôsobená ujma na zdraví znásilnením alebo sexuálnym násilím, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy. Pritom citované ustanovenie § 6 zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilným trestnými činmi v znení účinnom v rozhodnom čase explicitne stanovuje, že celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy. Nezákonné trestné stíhanie žalobcu v I. rade trvalo od 28.11.2008 (deň vydania Uznesenia vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-308/BPK-B-2008 zo dňa 28.11.2008 o začatí trestného stíhania) do 28.06.2011 (právoplatnosť Uznesenia prokurátora ÚŠP GP SR č. k. VII/1 Gv 191/08-171 zo dňa 16.06.2011, ktorým zastavil trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. b/ TP vo veci zločinu podvodného úpadku podľa § 227 ods. 1, ods. 4 písm. a/ TZ v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 TZ/), t. j. 2 roky a 7 mesiacov.

Minimálna mzda za rok 2008 predstavovala 268,87 eur. Minimálna mzda za rok 2009 činila 295,50eur. Minimálna mzda za rok 2010 bola vo výške 307,70 eur. Minimálna mzda za rok 2011 predstavovala sumu 317,- eur. Ak sa vezme za základ najvyššia minimálna mzda počas nezákonného trestného stíhania žalobcu v I. rade, tzn. minimálna mzda za rok 2011 vo výške 317,- eur, znamená to, že v prípade, ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na zaplatenie sumy 15.850,- eur (317,- eur x 50) /§ 5 ods. 1 veta druhá zákona č. 215/2006 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase/, a v prípade ujmy na zdraví znásilneným alebo sexuálnym násilím, má poškodený nárok na zaplatenie sumy 3.170,- eur (317,- eur x 10) /§ 5 ods. 1 veta štvrtá zákona č. 215/2006 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase/. Vzhľadom na tieto skutočnosti, je v prejednávanej veci žalobcom v I. rade uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy, spôsobnej na osobnostných právach žalobcu v I. rade , vo výške 300.000,- eur celkom zjavne neprimerane vysoká, a priznaním tejto sumy by súd porušil ústavnú zásadu primeranosti, resp. ekvivalencie. Nie je možné pripustiť, aby bola žalobcovi v I. rade priznaná z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vyššia suma, ako poškodenému v prípade smrti, a tiež nie je možné pripustiť, aby bola žalobcovi v I. rade priznaná niekoľkonásobne vyššia suma, ako poškodenému v prípade ujmy na zdraví spôsobnej mu trestným činom znásilnenia alebo sexuálneho násilia. Nie je tiež možné akceptovať, aby výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch prevyšovala výšku náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorá sa priznáva poškodeným v zmysle zákona č. 437/2004 Z. z. Súd musí mať na zreteli, že účelom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je obohatenie sa poškodeného o premrštené finančné čiastky, ale je ním primerané vyváženie konkrétnej a preukázanej nemajetkovej ujmy. Finančná kompenzácia má zmierniť spôsobenú nemajetkovú ujmu, avšak nie je možné priznávať neprimerane vysoké sumy, priznanie ktorých by mohlo bagatelizovať odškodňovanie zásahov do iných základných práv, ako sú napr. ujma na živote alebo ujma na zdraví. Uvedená argumentácia je podporená aj rozhodovacou činnosťou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý je poslednou inštanciou, na ktorú je možné sa obrátiť po vyčerpaní všetkých vnútroštátnych opravných prostriedkov, a ktorý priznáva nepomerne nižšie sumy ako žiada žalobca v I. rade, a to za závažnejšie zásahy štátu, ako je tomu v prípade žalobcu v I. rade. Napríklad v prípade Winkler priznal Európsky súd pre ľudské práva sťažovateľovi odškodnenie v sume 8.000,- eur za väzbu v trvaní 6 mesiacov, pričom však bol sťažovateľ vo väzbe bez toho, aby existovalo rozhodnutie o predĺžení lehoty jeho väzby. V danom spore žalobca v I. rade žiada náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 300.000,- eur za neväzobné trestné stíhanie v trvaní 2 rokov a 7 mesiacov, spôsobené mu nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia zo dňa 28.11.2008 a nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní v čase od 28.11.2008 do 28.06.2011. Súd dodáva, že zákonom č. 412/2012 Z. z. bol s účinnosťou od 01.01.2013 novelizovaný zákon č. 514/2003 Z. z. Ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., v znení uvedenej novely, má toto znenie: "Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady, poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu." Podľa poznámky 8a k tomuto ustanoveniu týmto osobitným predpisom je zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi. I keď prejednávanú vec treba po právnej stránke posúdiť podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinného v rozhodnom čase, neznamená to, že by výšku náhrady nemajetkovej ujmy nebolo možné stanoviť aj s prihliadnutím na výšku odškodnenia v zmysle zákona č. 215/2006 Z. z. (Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/485/2013-289 zo dňa 30.09.2015). Riadiac sa zásadou, že výška primeraného peňažného zadosťučinenia v obdobných prípadoch by sa nemala výrazne odlišovať v inej skutkovo a právne porovnateľnej veci, vychádzal súd pri zvažovaní primeranosti výšky peňažnej náhrady aj z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 754/2016, v zmysle záverov ktorého nemožno považovať za neprimerané odškodnenie trestného stíhania sumou 620,- eur za mesiac trestného stíhania vo veci, v ktorej boli preukázané v súvislosti s trestným stíhaním negatívne následky v rodinnom živote poškodeného (rozpad rodiny a manželstva), v jeho zdravotnom stave (srdcový kolaps a práceneschopnosť) a v sťaženom pracovnom uplatnení (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 754/2016-42). V inej veci (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 568/2017-42) sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril, že náhrada vo výške 5.000,- eur za nedôvodné trestné stíhanie v trvaní 7 rokov sa javí celkom neprimeraná a nedostatočná, a že ani prípadná kriminálna minulosť obvineného neznamená, že by nedôvodné trestné stíhanie nebolo závažným zásahom do jeho osobnostných práv.

98. Pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy spôsobnej na osobnostných právach žalobcu v I. rade, ktorú si žalobca v I. rade uplatnil vo výške 300.000,00 eur, prihliadal súd na to, že súd by sa mal pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy pohybovať v mantineloch vymedzených v citovaných ustanoveniach § 5 ods. 1 veta druhá a veta štvrtá, a § 6 zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených

násilnými trestnými činmi v znení účinnom v rozhodnom čase, t. j. od desaťnásobku minimálnej mzdy v roku 2011 (3.170,- eur /minimálna mzda v roku 2011 bola 317,- eur x 10) do päťdesiatnásobku minimálnej mzdy v roku 2011 (15.850,- eur /minimálna mzda v roku 2011 bola 317,- eur x 50/), pričom musí prihliadať na to, že následky nezákonného trestného stíhania (nie väzobného trestného stíhania) nemôžu dosiahnuť intenzitu následkov smrti spôsobnej násilným trestným činom.

99. Súd pri stanovaní sumy nemajetkovej ujmy vo výške 15.500,- eur [500,- eur za každý mesiac nezákonného trestného stíhania žalobcu v I. rade (31 mesiacov /2 roky a 7 mesiacov od 28.11.2008 do 28.06.2011/ x 500,- eur] zohľadnil, okrem skutočností uvedených v predchádzajúcich dvoch bodoch odôvodnenia rozsudku, aj skutočnosť, že žalobca v I. rade dovtedy (do začatia trestného stíhania voči nemu) nebol nikdy trestne stíhaný, bol dovtedy bezúhonný. Súd bral zreteľ aj na dĺžku trestného stíhania žalobcu v I. rade od 28.11.2008 do 28.06.2011 (2 roky a 7 mesiacov; v dôsledku vydania nezákonného rozhodnutia o začatí trestného stíhania zo dňa 28.11.2008 a nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní od 28.11.2008 do 28.06.2011), počas ktorej žalobca v I. rade žil v právnej neistote ohľadne výsledku jej trestného stíhania, či bude alebo nebude obvinený, a ak bude obvinený, či bude alebo nebude odsúdený za trestné činy, za ktoré mu hrozil trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby až 12 rokov (viď body 51. až 61. odôvodnenia rozsudku). Súd bral zreteľ však aj na to, že žalobca v I. rade nebol stíhaný väzobne. Súd takisto zvážil, či vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, by sa aj iná osoba v obdobnom postavení mohla cítiť dotknutou v zložkách tvoriacich vo svojom súhrne nemajetkovú sféru jednotlivca, zistiac že mohla. Ďalej súd zohľadnil osobu žalobcu v I. rade, jej život pred začatím trestného stíhania a následky trestného stíhania v jeho osobnej, rodinnej, pracovnej a spoločenskej sfére, ktoré skutočnosti mal súd za preukázané najmä zo žaloby (na ktorú súd v podrobnostiach odkazuje), z výsluchu žalobcu v I. rade, ako strany sporu, na pojednávaní konanom dňa 22.01.2016 (na ktorý súd v podrobnostiach odkazuje) a z výpovede advokáta žalobcu v I. rade na pojednávaniach (na ktoré súd v podrobnostiach odkazuje). Súd pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch prihliadal na kritériá pre jej priznanie uvedené v citovanom ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, tzn. najmä na osobu žalobcu v I. rade ako poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; na závažnosť následkov, ktoré vznikli žalobcovi v I. rade v súkromnom živote; a na závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v spoločenskom uplatnení, a to najmä zo žaloby (na ktorú súd v podrobnostiach odkazuje), z výsluchu žalobcu v I. rade, ako strany sporu, na pojednávaní konanom dňa 22.01.2016 (na ktorú súd v podrobnostiach odkazuje) a z výpovede advokáta žalobcu v I. rade na pojednávaniach (na ktoré súd v podrobnostiach odkazuje). Súd dokazovaním zistil, že následky, ktoré vznikli žalobcovi v I. rade v osobnom, rodinnom, pracovnom a spoločenskom živote sú závažného charakteru (značné).

100. Súd musí tiež dôsledne v každom jednom prípade individuálne prihliadať aj na to, ako poškodený pociťoval nezákonné trestné stíhanie z emocionálneho hľadiska, pretože nie každý človek má emocionálnu inteligenciu vyvinutú rovnako. Jeden môže pociťovať nezákonnosť jeho trestného stíhania menej stresujúco, iný zas extrémne negatívne. Povaha nemajetkovej ujmy je daná vnútornými prežitkami človeka a možno ju charakterizovať ako stav mysle poškodenej osoby. V tomto smere je žalobca v I. rade, ako poškodený, emocionálne inteligentný, čo zjavne vyplynulo z jeho prejavu, ako strany sporu, pri výsluchu na pojednávaní konanom dňa 22.01.2016. Opísanie pociťovania, resp. prežívania trestného stíhania v žalobe alebo následných písomných vyjadreniach žalobcu v I. rade nemá nikdy takú výpovednú hodnotu, ako prezentovanie jeho prežívania priamo z úst toho, kto ho zažil (žalobcu v I. rade). Z prejavu žalobcu v I. rade počas výsluchu, ako strany sporu, je nepochybné, že trestné stíhanie hlboko zasiahlo do jej osobného, rodinného, pracovného a spoločenského života.

101. Trestné stíhanie nepochybne predstavuje obmedzenie súhrnu osobnostných práv poškodeného a znamená už samé o sebe pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu. Žalobca v I. rade, ako poškodený, preukázal vznik nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach jeho života, ako aj to, že zadosťučinenie v podobe morálnej satisfakcie nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy na osobnostných právach (najmä cti, dobrej povesti a vážnosti) ovplyvňujúcich jeho súkromný, rodinný, spoločenský a pracovný život. Žalobca v I. rade dostatočne preukázal, že sa jedná o ujmu značnú v osobnom, rodinnom, spoločenskom a pracovnom živote, nie ujmu nepatrnú. V tomto smere hodnoverne preukázal svoje tvrdenia o existencii relevantných skutočností, ktoré umocnili hĺbku zásahu, resp. významne ovplyvnili jeho životnú situáciu.

102. Štát je ten, ktorý má dôsledne stíhať páchateľov trestnej činnosti, avšak na druhej strane ten istý štát by mal byť dostatočne pripravený na to, aby sa ospravedlnil neprávom stíhanej osobe a aby ju aj náležite odškodnil. Žalovaný sa do dnešného dňa žalobcom v I. a II. rade ani len neospravedlnil, neprejavil najmenšiu snahu o zmiernenie následkov trestného stíhania. Žalovaný by mal byť ochotný uzatvárať dohody o zmierlivom odškodnení obetí nezákonného trestného stíhania už na základe žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, nie automaticky ich vyhodnocovať ako nedôvodné bez náležitého (v niektorých prípadoch bez akéhokoľvek) odôvodnenia, ako to žalovaný robí, ktorá skutočnosť je súdu známa z jeho činnosti v identických sporoch (§ 186 ods. 1 CSP). Keď už žalovaný takto nečiní, mal by aspoň byť sám iniciátorom mimosúdnych dohôd o odškodnení obetí nezákonného trestného stíhania od momentu, keď je mu zrejmý predbežný právny názor súdu prvej inštancie, resp. názor odvolacieho súdu alebo dovolacieho súdu, o dôvodnosti alebo čiastočnej dôvodnosti nároku žalobcu (žalobcov) na náhradu škody, resp. za situácie, keď žalovaný počas sporu sám uznáva nárok alebo časť nároku žalobcu (žalobcov) na náhradu škody. Ani toto však žalovaný nečiní, čo je tiež skutočnosť známa súdu z jeho činnosti v totožných sporoch (§ 186 ods. 1 CSP). Je nedôstojné, aby žalobca (žalobcovia) musel (museli) dlhé roky žiadať o náhradu škody. Takéto počínanie žalovaného neprispieva ku kladnému obrazu žalovaného v očiach verejnosti, na ktorom si tak zakladá. Aj tieto okolnosti na strane žalovaného sú okolnosťami hodnými osobitného zreteľa pri posudzovaní nárokov na náhradu škody (materiálnej škody aj nemateriálnej ujmy) podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Peniazmi sa nikdy nedá úplne nahradiť nemajetková ujma spôsobená žalobcovi v I. rade nezákonným rozhodnutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody žalobcu v I. rade a nesprávnym úradným postupom, ale môžu aspoň čiastočne kompenzovať utrpenie a psychickú ujmu, ktoré počas nich pociťoval.

103. Vzhľadom na uvedené skutkové i právne závery, súd prijal rezultát o náhrade nemajetkovej ujmy žalobcu v I. rade vo výške 17.000,00 eur (1.500,- eur + 15.500,- eur) súdiac, že táto výška vychádza zo zásady primeranosti, zodpovedá všeobecnej predstave spravodlivosti a slušnosti a požiadavke rozumného usporiadania vzťahov medzi stranami; a túto priznal žalobcovi v I. rade v I. výroku enunciátu rozsudku.

104. Lehotu na plnenie uvedenú v I. a II. výrokoch enunciátu rozsudku (do 30 dní od právoplatnosti rozsudku) súd určil v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 veta druhá CSP. V ustanovení § 232 ods. 3 veta prvá CSP je uvedené, že lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Podľa ustanovenia § 232 ods. 3 veta druhá CSP, súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Súd určil lehotu na plnenie 30 dní od právoplatnosti rozsudku z dôvodu, že súdu je z jeho činnosti v skutkovo a právne obdobných sporoch známe (§ 186 ods. 1 CSP), že s ohľadom na administratívnu náročnosť procesu úhrady vo väčšine prípadov nie je žalovaný schopný plniť v trojdňovej lehote od právoplatnosti rozsudku stanovenej v § 232 ods. 3 veta prvá CSP, čím sa vystavuje riziku exekúcie.

105. Záverom súd považuje za žiaduce uviesť vo vzťahu k poukazovaniu žalobcov na značnú mieru medializácie trestného stíhania, že žalovaný síce nenesie zodpovednosť za následky činností printových a internetových médií, ktoré pri svojej činnosti zasahujú do osobných a osobnostných práv tresne stíhaných osôb, ale žalovaného nezbavuje zodpovednosti to, aké informácie médiám poskytne v súvislosti s trestným konaním, a či a v akom rozsahu o trestnom konaní a osobách trestne stíhaných informuje, nakoľko medializovanie trestného stíhania nie je nutnou a nevyhnutnou súčasťou trestného konania. Tiež sa musí rešpektovať prezumpcia neviny, na ktorú by mali brať zreteľ najmä orgány činné v trestnom konaní pri informovaní verejnosti a médií o trestnom stíhaní osôb podozrivých z trestnej činnosti, ktoré ešte neboli ani len obvinené a už vôbec nie právoplatne odsúdené, aj s ohľadom na to, ako by mohli byť tieto osoby medializáciou poškodené.

III.

106. Vo zvyšku súd žalobu zamietol pre jej nedôvodnosť v III. výroku enunciátu rozsudku, t. j. zamietol ju v časti žalobcom v I. rade uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy vo výške 286.000,00 eur ako rozdielu medzi žalobcom v I. rade uplatnenej náhrade nemajetkovej umy v sume 303.000,00 eur a súdom priznanej náhrade nemajetkovej ujmy žalobcovi v I. rade vo výške 17.000,00 eur (1.500,00 eur + 15.500,00 eur) majúc za to, že výška nemajetkovej ujmy požadovaná žalobcom v I. rade nad rámec súdom priznanej, tzn. vo výške 286.000,00 eur (303.000,00 eur mínus 17.000,00 eur), je neprimeraná z dôvodov uvedených v bodoch 92. až 101. odôvodnenia rozsudku, na ktoré súd na tomto mieste v podrobnostiach odkazuje; a zamietol ju tiež v časti žalobcom v I. rade uplatnených úrokoch z omeškania

vo výške 8,75% ročne zo sumy 303.000,00 eur od 10.09.2012 do zaplatenia, z dôvodu, že nárok žalobcu v I. rade na úrok z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je nedôvodný a nemajúci oporu v zákone, nakoľko v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch skutočnosť, že žalobcovi (v danom prípade žalobcovi v I. rade), ako poškodenému, bude vôbec priznaná náhrada v peniazoch a v akej výške, závisí od rozhodnutia (posúdenia) súdu, pričom až rozsudok o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch má konštitutívny charakter. Omeškanie žalovaného tak v tomto prípade nemohlo vzniknúť predtým, než vznikla samotná povinnosť poskytnúť žalobcovi v I. rade náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Omeškanie totiž môže v tomto prípade vzniknúť až po uplynutí lehoty na plnenie vyplývajúcej z rozhodnutia vo veci samej. Žalovaný sa môže dostať do omeškania až po márnom uplynutí lehoty na plnenie, ktoré bolo priznané oprávnenej osobe (v danom prípade žalobcovi v I. rade) právoplatným a vykonateľným rozsudkom vo veci samej. V predmetnej právnej veci ešte tento rozsudok nenadobudol právoplatnosť ani vykonateľnosť, preto sa žalovaný nemohol dostať do omeškania s plnením, ktoré bolo žalobcovi v I. rade priznané týmto rozsudkom v jeho I. výroku enunciátu. Povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená lehota na plnenie, a až uplynutím takto určenej lehoty sa dlžník dostáva do omeškania (R 45/2000). Identický názor zaujal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutiach sp. zn. 6Cdo/185/2011, 7MCdo/16/2011, 3Cdo/513/2014 a 7Cdo/100/2017, napr. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/185/2011 zo dňa 14.03.2012 konštatoval: "...povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba splnenia; až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania. Dovolací súd považuje tento záver odvolacieho súdu za správny.".

IV.

107. O nároku na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania rozhodol súd v IV. výroku enunciátu rozsudku podľa § 453 ods. 1, 3 CSP, § 396 ods. 1, 3 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcom v I. a II. rade priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

108. Podľa § § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

109. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

110. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

111. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

112. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí vo veci.

113. Podľa § 453 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa primerane použijú na dovolacie konanie.

114. Podľa § 453 ods. 3 CSP, ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania.

115. Žalobca v II. rade bol vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu majetkovej škody s príslušenstvom plne úspešný čo do jeho základu i výšky (II. výrok enunciátu rozsudku). Preto má žalobca v II. rade nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania, potrebných na účelné uplatňovanie práva proti žalovanému, ktorý vo veci vo vzťahu žalobcom v II. rade uplatnenému nároku na náhradu materiálnej škody s príslušenstvom v prvoinštančnom, odvolacom a dovolacom konaní úspech nemal, v plnom rozsahu, t. j. v rozsahu 100%. Vo vzťahu k žalobcom v I. rade uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd ozrejmuje, že priznal nárok na plnú náhradu

(100%) trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania žalobcovi v I. rade, ktorý striktným porovnaním žalovanej sumy (303.000,00 eur) a súdom priznanej sumy (17.000,00 eur) bol v spore síce úspešný len vo výške 5,6105%, po zaokrúhlení 6%, avšak s ohľadom na charakter sporu a skutočnosť, že výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu v nadväznosti na vykonané dokazovanie, žalobcu v I. rade nemožno považovať v spore za procesne neúspešného, keďže mu bola priznaná časť uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobcu v I. rade v danom prípade nebolo možné zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu o výške náhrady nemajetkovej ujmy. Súd priznaním tejto náhrady konštatoval dôvodnosť uplatňovaného nároku do jeho základu, a i keď ohľadom výšky nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, súd túto modifikoval, táto skutočnosť nemala sama o sebe vplyv na rozsah priznaného nároku na náhradu trov konania, keďže výška nároku spočívala na posúdení súdom, a samotná výška nároku je až druhoradá, resp. nadväzujúca. Neúspech žalobcu v I. rade v zamietnutom príslušenstve (úrokoch z omeškania) z náhrady nemajetkovej ujmy vyhodnotil súd ako pomerne nepatrný. Žalobca v I. rade teda má nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania práve zo súdom priznanej sumy (17.000,00 eur). Uvedené analogicky zodpovedá aj Uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/125/2018 zo dňa 31.05.2018, v odôvodnení ktorého odvolací súd uviedol, že žalobcovi vznikol nárok na plnú náhradu trov konania, avšak iba z prisúdenej sumy. V tejto súvislosti súd tiež poukazuje na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 56/2017 zo dňa 08.02.2017, podľa ktorého nová právna úprava (poznámka: právna úprava Civilného sporového poriadku) nevylučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu. Súdom priznaná suma žalobcovi v I. rade, uvedená v I. výroku enunciátu rozsudku (17.000,00 eur), predstavuje teda v danom prípade tarifnú hodnotu pre výpočet základnej sadzby tarifnej odmeny.

116. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

117. O výške náhrady trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku v súlade s citovaným ustanovením § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti I., II. a III. výrokom enunciátu tohto rozsudku, ktorými súd rozhodol o veci samej, je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP).

Proti IV. výroku enunciátu tohto rozsudku, ktorým súd rozhodol o nároku na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania, je prípustné odvolanie (§ 357 písm. m/ CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), v troch vyhotoveniach.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 362 ods. 1 CSP).
Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 2 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a uvedenie spisovej značky prebiehajúceho konania /§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP/) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /odvolacie dôvody/ a čoho sa odvolateľ domáha /odvolací návrh/ (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci
(§ 365 ods. 1 CSP).
Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).
Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie
(§ 366 CSP).

Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie (§ 38 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov).